Sfântul ierarh Tarasie, patriarhul Constantinopolului

(25 februarie)

Sfântul Tarasie s-a născut în Constantinopol, din părinții Gheorghie și Eucratia. Tatăl lui era înalt dregător al împărăției. Urmându-i pilda, tânărul Tarasie a intrat în rânduiala vieții din lume și a ajuns la dregătoria de sfetnic împărătesc, deși ducea, în taină, o viață de adâncă evlavie. Era, însă o vreme când Biserica lui Dumnezeu trecea printr-o mare tulburare: împărații Constantinopolului luptau pe față împotriva cinstirii Sfintelor icoane. Însăși împărăteasa Irina (797-802) l-a îndemnat să accepte înalta slujire. Sfântul Tarasie a primit aceasta, dar cu un singur preț: împărăția Bizanțului să adune într-un sinod pe toată lumea, pe solii întregii creștinătăți, așa încât să se refacă unitatea de credință. Împărăteasa Irina a primit acest sfat, iar Sfântul Tarasie a fost sfințit patriarh al Constantinopolului și a fost convocat astfel

cel de-al 7-lea Sinod Ecumenic de la Niceea, în anul 787. La sinod, erezia iconoclastă a fost osândită, iar dreapta credinţă statornicită, şi anume aceea că cinstirea icoanei nu merge la icoana însăşi, ci la chipul înfăţişat pe ea. Patriarhul Tarasie a păstorit până în anul 806, când a trecut la Domnul, după 22 de ani de luptă pentru Hristos. A fost îngropat în mănăstirea zidită de el pe malurile Bosforului. Prăznuirea lui se face pe 25 februarie. Fie ca prin mijlocirile Sfântului Tarasie, marele apărător şi erou al Bisericii, Dumnezeu să ne dea şi nouă pocăinţă adevărată.

Index

În această lună (februarie), ziua a douăzeci şi cincea - Cel dintru sfinţi părintele nostru Tarasie, arhiepiscopul Constantinopolului (Minei).....3
Canon de rugăciune către Sfântul ierarh Tarasie, patriarhul Constantinopolului 16
Imnografie.....25
Vieţile Sfinţilor - Viaţa celui între Sfinţi părintele nostru Tarasie, patriarhul Constantinopolului.....26
Sfântul Tarasie, patriarhul Constantinopolului - drumul spre sfințenie.....40
Sinaxar - Pomenirea celui între sfinţi părintelui nostru Tarasie, arhiepiscopul Constantinopolului.....41
Sinaxar - Sfântul ierarh Tarasie, patriarhul Constantinopolului - 25 februarie 43
Pr. Ştefan Sfarghie - Sinaxar - Sfântul ierarh Tarasie, patriarhul Constantinopolului.....46
Iulian Dumitraşcu - Calendar Ortodox - Sfântul ierarh Tarasie, patriarhul Constantinopolului.....48
Proloagele din 25 februarie.....50
Mitropolitul Augustin de Florina - Predică la pomenirea Sfântului Tarasie (25 februarie) - „Smerenia sfinţilor”.....55
Pr. Ioan Iovan despre Sfântul Tarasie, arhiepiscopul Constantinopolului.....59
Pr. Ioniță Apostolache - Sfântul ierarh Tarasie, un apologet al sfintelor icoane 62
Presbiter Ioviţa Vasile - Sfântul Tarasie al Constantinopolului: cuvinte grele asupra ereticilor iconoclaşti 66
Sfântul ierarh Tarasie, patriarhul Constantinopolului, Turcia (25 februarie)...68
ro.orthodoxwiki - Tarasie al Constantinopolului.....73
Icoane.....77

În această lună (februarie), ziua a douăzeci şi cincea - Cel dintru sfinţi părintele nostru Tarasie, arhiepiscopul Constantinopolului (Minei)

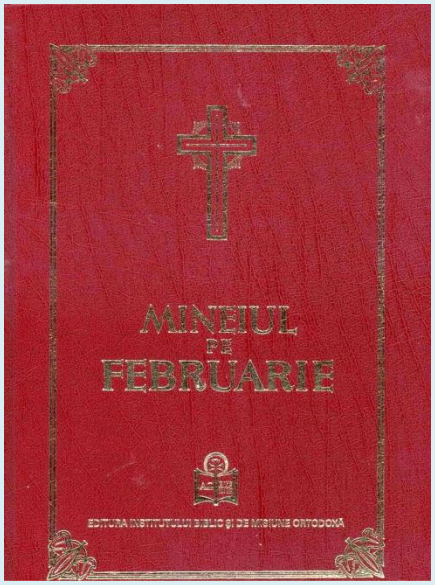

La Vecernie

La Doamne strigat-am..., **Stihirile** Triodului sau ale Octoihului 3 şi ale sfântului, glasul 1:

Podobie: Ceea ce eşti bucuria Cetelor cereşti şi pe pământ oamenilor tare folositoare, prea curată Fecioară miluieşte-ne pe noi cei ce scăpăm la tine. Că nădejdile noastre, după Dumnezeu, întru tine le-am pus, Născătoare de Dumnezeu.

Alegând mai bine a murii, decât a trăii, părinte, ai poruncit să se închine iarăşi icoanei lui Hristos, şi ale tuturor sfinţilor. Pentru aceasta dar ai astupat gurile ereticilor celor ce grăiesc împotriva lui Dumnezeu multă nedreptate, precum zice David.

Lepădându-te de boala iubirii de argint, ai câştigat comoara Împărăţiei celei de sus, cuvioase de Dumnezeu cugetătorule. Pentru aceasta sicriul moaştelor tale după cuviinţă dumnezeiască, dă tuturor tămăduiri, celor ce se apropie cu credinţă, pururea pomenite.

Vieţuind după poruncile Domnului, pildă te-ai arătat turmei tale, părinte Tarasie, de trei ori fericite; pentru aceasta şi acum ne păzim prin învăţăturile tale. Ci nu înceta rugându-te pentru noi, cei ce săvârşim luminată pomenirea ta.

Pe ierarhul cel adevărat şi slujitorul lui Hristos, acum după vrednicie să-l cinstim, ca pe cel ce de la Dânsul a luat darul Duhului. Pe Tarasie arhipăstorul cel înţelept, care având îndrăzneală către Dumnezeu, se roagă să ne mântuim noi.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. (a Născătoarei)

Către milostivirea ta alerg totdeauna, către îndurările tale năzuiesc în toate zilele, lăudând şi binecuvântându-te, şi mirându-mă de multă suferirea Fiului tău, care arată pentru toate răutăţile mele, Mireasă a lui Dumnezeu.

A Crucii, a Născătoarei

Fecioara cea prea curată, dacă a văzut spânzurat pe Cruce pe Mielul, tânguindu-se, striga: Preadulcele meu Fiu, ce este această vedere nouă şi străină? Cum, Cel ce toate le Ții în mână, Te-ai pironit cu trupul pe lemn ?

Tropar, glasul al 4-lea: Îndreptător credinţei şi chip blândeţilor, învăţător înfrânării, te-a arătat pe tine, turmei tale adevărul lucrurilor. Pentru aceasta ai câştigat cu smerenia cele înalte, cu sărăcia cele bogate. Părinte ierarhe Tarasie, roagă pe Hristos Dumnezeu ca să mântuiască sufletele noastre.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. (a Născătoarei)

La Utrenie

Canoanele ale Octoihului sau ale Triodului, şi al sfântului după rânduiala postului.

Canonul Sfântului

facere a lui Gheorghe

Cântarea 1-a, glasul al 4-lea

Irmos: Deschide-voi gura mea, şi se va umplea de Duh, şi cuvânt voi răspunde împărătesei Maicii; şi mă voi arăta luminat prăznuind, şi voi cânta minunile ei bucurându-mă.

Revărsându-se râurile darurilor Duhului astăzi, la pomenirea ierarhului lui Hristos, adapă cugetele credincioşilor, şi spală patimile şi spurcăciunile sufletelor.

Primind de sus îmbrăcămintea preoţiei, o ai luminat cu bunătăţile, Tarasie, şi te-ai arătat între preoţi luminător prea luminat cu Duhul, slujind lui Hristos cu sfinţenie.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Ca pe o piatră neclintită a Ortodoxiei, ai întărit Tarasie cugetele oamenilor, ce se clătinau, şi ai cutremurat temeliile înşelăciunii, şi întăririle eresurilor le-ai surpat.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Umplut-a zidirea de linişte înţelegătoare, Cel ce negrăit S-a născut din tine cu trup, Mireasă a lui Dumnezeu, şi a încetat viforul înşelăciunii, şi ne-a îndreptat pe noi la limanul cel ceresc.

Cântarea a 3-a

Irmos: Pe ai tăi cântăreţi...

Intrând la adâncul Scripturii celei insuflate de Dumnezeu, înțelepte Tarasie, de acolo ai scos mărgăritarul cel de mult preţ, care împărtăşindu-l turmei tale, o ai îmbogăţit pe dânsa dumnezeieşte.

Cu ploile lacrimilor ai stins focul dulceţilor celor trupeşti, cuvioase, şi ai aprins candela ta cea sufletească, ce era împodobită luminat cu untuldelemn al curăției şi al facerii de bine.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Cu toiagul dogmelor tale cele dumnezeieşti, înțelepte, ai gonit fiarele de la turma lui Hristos, păzindu-o pe dânsa fără stricăciune fericite Tarasie, ca să slăvească pe mai marele păstorilor.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Punându-te Ziditorul pe tine Fecioară, ca pe o scară de la pământ oamenilor, prin rugăciunile tale ridică din scârbele cele mai de jos, şi din stricăciune, către viața cea fără stricăciune, pe cei ce te laudă pe tine.

Irmosul: Pe ai tăi cântăreţi, Născătoare de Dumnezeu, ceea ce eşti izvor viu şi îndestulat, care s-au împreunat ceată duhovnicească întăreşte-i; şi întru dumnezeiască slava ta, cununilor slavei învredniceşte-i.

Sedealna, glasul al 8-lea:

Podobie: Pe Înţelepciunea şi Cuvântul în pântecele tău zămislind fără ardere, Maica lui Dumnezeu, în chip de negrăit ai născut pe Cel ce a făcut toate şi în braţele tale ai avut pe Cel ce ţine toate şi la sân ai hrănit pe Cel ce hrăneşte lumea. Pentru aceasta, te rog pe tine, Preasfântă Fecioară, să mă izbăveşti de greşeli, când va fi să stau înaintea feţei Ziditorului meu, Stăpână Fecioară curată, atunci să-mi dăruieşti ajutorul tău, că pe tine te am nădejde eu, robul tău.

Împărățind împotriva patimilor trupului, după cuviinţă te-ai uns ierarh. Şi pe cetatea ce împărăţeşte toate cetăţile, cu dreaptă credinţă o ai păstorit, fiarele eresurilor le-ai gonit, de Dumnezeu insuflate, închinăciunea cinstitelor icoane arătând. Pentru aceasta după sfârşit ai luat dar nesfârşit după cuviință, ierarhe Tarasie. Drept aceea strigăm ție: Roagă-te lui Hristos Dumnezeu, iertare de greşeli să dăruiască, celor ce prăznuiesc cu dragoste, sfântă pomenirea ta.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. (a Născătoarei)

Ca pe o Fecioară şi care singură între femei, mai presus de fire ai născut pe Dumnezeu cu trup, toate neamurile omeneşti te fericim. Căci întru tine S-a sălăşluit Focul Dumnezeirii, şi ca pe un Prunc cu lapte L-ai hrănit, pe Ziditorul tuturor şi Domnul. Pentru aceasta neamul îngeresc şi omenesc, după vrednicie slăvesc prea sfântă naşterea ta, şi cu un glas strigăm ție: Stăpână, roagă-te Fiului tău şi Dumnezeu, iertare de greşeli să dăruiască, celor ce cu cuviință laudă slava ta.

A Crucii, a Născătoarei

Mieluşeaua văzând pe Cruce pe Mielul şi Păstorul şi Mântuitorul se văita lăcrimând, şi cu amar strigând: Lumea se veseleşte, luând prin Tine mântuire, iar cele dinlăuntru ale mele se ard, văzând răstignirea Ta, care suferi pentru milostivirea milei, îndelung-Răbdătorule, Doamne! Cela ce eşti noianul milei, şi izvor nedeşertat, milostiveşte-Te, şi dăruieşte iertare greşelilor, celor ce cu credinţă laudă dumnezeieştile Tale patimi.

Cântarea a 4-a

Irmos: Dumnezeiescul sfat cel neurmat, al Celui Preaînalt, al întrupării Tale celei din Fecioară, proorocul Avvacum înţelegându-l a strigat: Slavă puterii Tale, Doamne.

Punând înainte pâinea cea sufletească, ai hrănit pe cei flămânzi, Tarasie cu cuvinte dumnezeieşti, şi te-ai pus pe sineți masă înaintea celor lipsiţi, aducându-le hrană îndestulată.

Lepădând noroiul cel ce era înaintea ochilor cugetului tău, părinte înţelepte, prin rugăciunile cele cu priveghere, ai dobândit cea înţelegătoare vedere a lui Dumnezeu, Tarasie.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Cu tăria dogmelor tale părinte înţelepte, s-au clintit munţii eresurilor, şi s-au surpat dealurile necredinţei, şi fără mişcare s-au întărit temeliile Bisericii.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Prin naşterea ta, Preacurată, cu tărie s-a îmbrăcat firea omenească, care a fost mărită mai-nainte, pentru călcarea poruncii, iar puterea cea tirănească a vrăjmaşilor s-a slăbit de tot.

Cântarea a 5-a

Irmos: Spăimânta-tu-s-au toate de dumnezeiască slava ta, că tu Fecioară neispitită de nuntă, ai avut în pântece pe Dumnezeu cel peste toate, şi ai născut Fiu pe Cel fără de ani; tuturor celor ce te laudă pe tine pace dăruindu-le.

Cu fluierul cuvântului ai îndreptat turma ta la păşunile bunei credinţe, şi la apa dumnezeieştii cunoştinţe, şi la staulul lui Hristos, nevătămată păzindu-o pe dânsa prin rugăciunile tale, Tarasie.

Apucându-te de căruţa bunătăţilor Tarasie, printr-însele te-ai suit către înălţimea privirii, şi frumuseţile Stăpânului cele nevăzute le-ai văzut cu ochii cugetului, întru care te-ai desfătat prin gând.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Având alegerea voirii ca un râu de untdelemn nedeşertat, ai izvorât curgerile cele fără sfârşit ale facerii de bine, către cei ce aveau trebuinţă, ierarhe; pentru aceea te-a sălăşluit Hristos lângă apa cea pururea vie şi la desfătare.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Neamul omenesc, cel ce a fost dezbrăcat de frumuseţea cea mai dinainte, şi de podoaba cea după chipul lui Dumnezeu pentru păcat, cu aceleaşi iarăşi se îmbracă Fecioară prin naşterea ta, cu mai frumos chip dumnezeiesc.

Cântarea a 6-a

Irmos: Venit-am întru adâncurile...

Ridicând acoperământul necunoştinţei, care zăcea pe inimile ereticilor, cugetătorule de Dumnezeu, ai arătat tuturor oamenilor cunoştinţa cea adevărată, cuvioase.

Tu, ierarhe cu cuvintele tale cele purtătoare de foc, arzând hulele ereticilor cele spinoase, ai întins lumina dogmelor tale celor drepte, la toate marginile lumii.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Fiind încins cu putere de la Dumnezeu, cu sabia cea înţelegătoare a dogmelor tale ai tăiat capetele minciunii, vestind adevărul, învăţătorule de cele sfinte.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Pe cei ce se închină cinstitelor semne ale naşterii tale celei fără stricăciune, învredniceşte-i, Născătoare de Dumnezeu, a vedea prin ochii cugetului slava ta cea înţelegătoare.

Irmosul: Venit-am întru adâncurile mării, şi m-a înecat pe mine viforul păcatelor mele celor multe; ci ca un Dumnezeu scoate dintru adânc viaţa mea, mult-Milostive.

Condac, glasul al 4-lea:

Podobie: Arătatu-Te-ai astăzi lumii şi Lumina Ta, Doamne s-a însemnat peste noi care cu cunoştinţă Te lăudăm, venit-ai şi Te-ai arătat, Lumina cea neapropiată.

Ca un soare mare, cu strălucirile dogmelor şi ale minunilor, luminezi totdeauna plinirea lumii, de cele cereşti tăinuitorule prea fericite Tarasie.

Icos: Sufletul meu cel întunecat cu întunericul greşelilor, luminează-l cu lumina milei Tale, Mântuitorul meu, şi gând spre cele bune dăruieşte-mi, Hristoase al meu, curăţindu-mi negura cugetelor celor rele; ca să pot după vrednicie a lăuda pe ierarhul Tău, şi a spune viaţa şi facerile de bine cele luminate, şi dumnezeiasca credinţă şi râvnă, care a câştigat pentru Biserica Ta; care după datorie lăudându-l pe dânsul, strigăm: De cele cereşti tăinuitorule prea fericit eşti Tarasie.

Sinaxar

Întru această lună, în ziua a douăzeci şi cincea, pomenirea celui dintru sfinţi; părin-telui nostru Tarasie, arhiepiscopul Constantinopolului.

Stih: Limanul cel fără de vifor pe Tarasie îl primeşte,
Mântuit de vifor şi de tulburările lumeşti.
În a douăzeci şi cincea zi a zburat,
Din tulburare Tarasie cel lăudat.

Acesta a întărit închinăciunea sfintelor şi cinstitelor icoane, şi prin mijlocirea sa puterea împărătească şi cârmuirea Romei s-a întors din nou la cinstitele învăţături ale sfinţilor apostoli şi ale celor a toată lumea Sinoade, şi sfânta Biserică se uni cu patriarhiile.

Deci trăind cu evlavie şi cu cinste de la împăraţi, şi zidind mânăstire de cea parte de strâmtoarea Constantinopolului, şi strângând mulţime de monahi, şi pe săraci miluind, şi biserica bine chivernisind douăzeci şi doi de ani şi două luni, cu pace s-a săvârşit, şi fu îngropat în mânăstirea ce şi-a făcut-o.

Însă era la toate asemenea la caracterul trupului cu Grigorie, de Dumnezeu cuvântătorul, afară din căruntețe, şi din ochiul cel beteag, de vreme ce acesta nu era nicidecum cărunt. Iar soborul lui se face în sfânta biserică cea mare.

Tot în această zi, Sfântul Alexandru, care de sabie s-a săvârşit.

Stih: Pe Alexandru razele soarelui l-au văzut,
Pentru Hristos, slava soarelui tăiat fiind.

Acesta era pe vremea împăratului Maximian şi a ighemonului Tiberian, din cetatea Cartagena. Deci fiind silit ca să jertfească idolilor, cu multe ocări a batjocorit pe ighemonul. Pentru care fiind spânzurat de mâini, i s-a spânzurat pe dedesubt de picioare o piatră grea; apoi a fost strujit şi bătut cumplit. După aceea ducându-se la Marchianopol, acolo a fost ars pe faţă cu făclii aprinse; şi de acolo ducându-se la Tracia, i s-a tăiat capul, şi aşa a luat cununa muceniciei.

Tot în această zi, pomenirea Sfântului sfinţitului mucenic Righin, episcopul Scopelor.

Stih: Righine după sârguinţă eşti neclintit,
Deşi desele săbii te vor îmbulzi cumplit.

Acesta s-a născut în Elada, fiu de părinţi creştini. Iar pentru bunătatea lui, şi pentru multa pietate, a fost hirotonisit episcop Ostrovului Scopelor. Şi fiind chemat la Sinodul din Sardica, toate eresurile cu cuvântul şi cu îndrăzneala sa le-a stins; apoi întorcându-se la episcopia sa, goană pornindu-se, a fost prins de ighemonul Eladiei, şi după multe munci i s-a tăiat capul.

Tot în această zi, pomenirea Sfântului sfinţitului mucenic Ipatie, episcopul din Rufinian.

Stih: Zace Ipatie aproape de mare fiind,
Cel ce între prietenii cei de sus cu Dumnezeu este împărăţind.
Acesta născându-se în Frigia pe vremea împăraţilor Arcadie şi Onorie, şi învăţând carte, fu bătut de tatăl său pentru oarecare greşeli, de optsprezece ani fiind cu vârsta; şi fugind de la el, a trecut în Tracia, unde intrând în chinovie, şi făcându-se monah, a stătut cucernic prin bunătăţi; căci niciodată n-a gustat vin.

Şi având el război de desfrânare, opt zile a petrecut, nicicum gustând hrană sau băutură. Despre care înştiinţându-se proestosul, i-a dat lui cu mâna sa, un pahar de vin şi o pâine, după Pavecerniţă; de faţă fiind toţi fraţii. Şi îndată mântuindu-se de război, a mulţumit Domnului şi învăţătorului său.

Iar după câţiva ani cu sfătuirea duhovnicescului său părinte, ducându-se în oraş ca să ajute oarecăruia ce căzuse în ispite, a ajutat şi pe trupescul său părinte, şi înlesnindu-l l-a trimis la ale sale.

Iar el unindu-se cu alţi doi fraţi şi trecând în Calcedon, a stătut la mânăstirea lui Rufin, nelocuită fiind atunci şi stricată, iar mai bine zicând sălbatică şi înfricoşată.

Căci acest Rufin venind de la Roma şi zidind mânăstire strălucită, şi monahi egipteni într-însa locuind, măreau pe Dumnezeu.

Dar mutându-se el din viaţă, şi în această mânăstire fiind îngropat, şi monahii împrăştiindu-se pe la locurile lor, a rămas chinovia nelocuită; unde răsărind spini şi ciulini, ajunsese mânăstirea a fi risipită şi neîmpodobită, ci şi duhuri necurate intrând acolo şi locuind, la toţi se afla mânăstirea grozavă şi neumblată.

Pe aceasta aflându-o sfântul, şi pe draci prin rugăciune izgonindu-i, şi curăţindu-o de urâciune împreună cu cei ce se aflau cu el, o a adus la frumuseţea cea dintâi; şi aşezându-se împreună cu aceia, unul adică lucra ţesături de păr, iar altul zimbiluri, iar altul grădina. Şi după câtăva vreme trecând la Tracia, s-a dus la mânăstirea sa; iar venind fraţii de la Rufin, şi cerând pe egumenul Ipatie l-a luat pe el; şi de atunci mari nevoinţe arătând sfântul râvnind mulţi, se supuneau acolo, şi în puţină vreme s-a făcut treizeci de monahi, sporind întru Dumnezeu.

Iar dumnezeiescul Ipatie luând dar de la Dumnezeu, multe vindecări făcea, pe îndrăciţi îi mântuia, pe orbi şi şchiopi, uscaţi, idropicoşi, îi vindeca; şi femei nu puţine având curgerea sângelui, şi nenăscând prunci, născătoare de prunci le făcea. Şi multe femei, uscate având izvoarele laptelui, a alăpta le făcea.

Iar apă, şi grâu, şi altele oarecare spre hrană, de multe ori vremea cerând erau înmulţite. Şi tot felul de boală, între oameni sau în animale, prin rugăciunea sa se izgonea.

Deci hrana sa era legume şi verdeţuri, şi puţină pâine târziu la al nouălea ceas. Iar la bătrâneţe şi puţin vin.

Şi ajungând la optzeci de ani, i s-a înălbit capul şi barba ca zăpada, şi era cucernic şi cu lucrarea şi cu privirea; şi păstorind patruzeci de ani, acest fel de turmă a lui Hristos, şi cinstind preoţia, optzeci de ucenici mai-nainte trimiţându-i la Domnul, s-a dus şi el slăvind pe Dumnezeu.

Tot în această zi, Sfântul Antonie, care prin foc s-a săvârşit.

Stih: Pe Antonie înşelătorii băgându-l în foc,
Mâncare cu bun gust Domnului îl aduc.

Tot în această zi, Sfântul Teodor, care se făcea nebun pentru Hristos, care cu pace s-a săvârşit.

Stih: De voie precum David mintea ţi-a prefăcut,
Şi nu pe Aghus (ca acela) ce viaţa prea fericite ţi-ai petrecut.

Tot în această zi, Sfântul mucenic Marcel, episcopul Apamiei Ciprului, care de sabie s-a săvârşit.

Stih: Jertfeşti lui Dumnezeu, Marcele cu dragoste fierbinte,
Prin tăierea grumazului picături de sânge calde.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluieşte-ne, şi ne mântuieşte pe noi, Amin.

Cântarea a 7-a

Irmos: N-au slujit făpturii cugetătorii de Dumnezeu, fără numai Făcătorului. Ci îngrozirea focului bărbăteşte călcându-o, se bucurau, cântând: Prea lăudate Domnul părinților, şi Dumnezeule bine eşti cuvântat.

Paharele dogmelor tale umplându-se de vinul darului, tuturor ne-au dres nouă băutură înţelegătoare a cunoştinţei, părinte, celor ce strigă: Dumnezeul părinților bine eşti cuvântat.

Norii eresurilor cu ameninţarea dogmelor tale l-ai gonit de la Biserica lui Hristos, şi o ai luminat pe dânsa cu lumina Ortodoxiei, Tarasie, strigând Dătătorului de lumină: Dumnezeule bine eşti cuvântat.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Primind de la Dumnezeu darul cel nedeşertat, Tarasie, celor lipsiţi ai izvorât din destul hrana sufletelor şi a trupurilor. Pentru aceasta ca pe un bogat dătător de hrană credincioşii te lăudăm, înţelepte ierarhe.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Cuvântul lui Dumnezeu cel neîncăput după firea Dumnezeirii, şi necuprins în loc, născându-Se cu trup din tine Preacurată şi fără prihană, Se şi pipăie, şi Se şi scrie în icoană, ca Unul ce arătat S-a făcut Om.

Cântarea a 8-a

Irmos: Pe tinerii cei bine credincioşi...

Tot ce a fost de pământ al trupului tău, l-ai lepădat prin ostenelile înfrânării, Tarasie, şi viaţă întocmai cu îngerii ai petrecut pe pământ. Pentru aceasta te-au primit Cetele celor fără de trupuri, care neîncetat strigai Ziditorului: Pe Tine Te prea înălţăm întru toţi vecii.

Cu apele dogmelor ai adăpat toată Biserica lui Hristos, ierarhe, şi într-însa ai arătat dumnezeieştile seminţe ale Sfântului Duh, şi le-ai înmulţit. Pentru aceasta aducând mult rod, strigă: Pe Tine Te prea înălţăm, Hristoase, în veci.

Binecuvântăm pe Tatăl, şi pe Fiul şi pe Sfântul Duh, Domnul.

Ungându-te ca un preot cu mirul cel înţelegător al Mângâietorului, părinte Tarasie, ţi-ai împodobit veşmântul preoţiei cu felurile bunătăţilor şi cu luminile. Pentru aceea şi slujind cele sfinte, strigai: Pe Tine Te prea înălţăm Hristoase în veci.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Cuvântul, Cel de pe un scaun cu Tatăl, plecându-Se numai dintru a Sa iubire de oameni, din milostivire şi din bunătate, S-a născut din tine cu trup, de Dumnezeu dăruită, ca să facă cerească firea omenească, ce se făcuse pământ; ca Unul ce este singur Făcător de bine.

Irmosul:

Să lăudăm, bine să cuvântăm şi să ne închinăm Domnului cântându-I şi prea înălţându-L pe Dânsul întru toţi vecii.

Pe tinerii cei bine credincioşi în cuptor, naşterea Născătoarei de Dumnezeu i-a mântuit, atunci fiind închipuită, iar acum lucrată; pe toată lumea ridică să-ţi cânte ţie: Pe Domnul lucrurile lăudaţi-L şi-L prea înălţaţi întru toţi vecii.

Cântarea a 9-a

Irmos: Tot neamul pământesc...

Ca un chip însufleţit, şi ca un stâlp viu al bunătăţilor şi al credinţei, stând de faţă, neîncetat strigi cu fapte şi cu cuvinte, şi pe toţi credincioşii îi îndemni către râvnă, înţelepte. Pentru aceea şi ei uitându-se la tine, cu pomenire nemuritoare te cinstesc, Tarasie.

Cu adevărată cunoştinţă îmbogăţindu-ţi turma ta părinte Tarasie, pe cei nesupuşi i-ai despuiat de cunoştinţa cea mincinoasă, şi i-ai arătat pe ei lipsiţi şi săraci de minte. Pentru aceea ca un propovăduitor adevărului, după vrednicie credincioşii te mărim.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Ridicând către Dumnezeu mâinile şi ochii părinte Tarasie, ai surpat pe vrăjmaşii şi pe războinicii cei înţelegători şi nevăzuţi, şi ai biruit cetele eresurilor, şi nevătămată turma lui Hristos o ai trecut la pământul Ortodoxiei.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Risipind norii patimilor şi ai scârbelor, Preacurată, luminează-ne pe noi cu razele veseliei bucuriei tale, şi cere de la Dătătorul luminii, Hristos, să ne lumineze cu pace pe toţi, cei ce te lăudăm pe tine, şi ne păzeşte cu acoperământul cel dumnezeiesc.

Irmosul: Tot neamul pământesc, să sălteze cu duhul fiind luminat, şi să prăznuiască firea minţilor celor fără de trup, cinstind sfânta prăznuire a Maicii lui Dumnezeu, şi să strige: Bucură-te, prea fericită, Născătoare de Dumnezeu, curată pururea Fecioară.

Luminânda:

Podobie: Cu ucenicii să ne suim în muntele Galileei, prin credinţă să vedem pe Hristos zicând: Că a luat putere a celor de sus şi a celor de jos; să ne învăţăm cum învaţă, a boteza toate neamurile în numele Tatălui şi al Fiului şi al Sfântului Duh şi a petrece cu tăinuitorii, precum S-a făgăduit până în sfârşitul veacului.

Cu dumnezeieşti lumini ale darului care ai, luminezi Biserica lui Hristos, prea înţelepte Tarasie, propovăduitorule de Dumnezeu, că supunând pe cel rău la cel mai bun, te-ai arătat dumnezeiască oglindă a prea slăvitei Dumnezeiri, celei în trei Lumini; de care luminându-te, luminezi toată lumea, părinte ierarhe.

A Născătoarei

Socotinţa, sfatul şi priceperea, cugetul, inima şi trupul, sufletul şi toată mişcarea lucrării dumnezeieşti, la tine mi-am pus Fecioară. Tu mă păzeşte şi mă acoperă, Stă-

până, de vrăjmaşii cei văzuţi şi nevăzuţi, dezlegând datoria cea rea a păcatelor mele, ca o Maică a lui Dumnezeu căci câte le vrei toate le isprăveşti.

Şi cealaltă slujbă a Utreniei după rânduială şi Otpustul.

Sursa:
https://sites.google.com/site/ortodox007/mineiele-bisericii-ortodoxe/mineiul-pe-februarie/mineiul-15-29-februarie#h.43zeobj76ilc

Canon de rugăciune către Sfântul ierarh Tarasie, patriarhul Constantinopolului

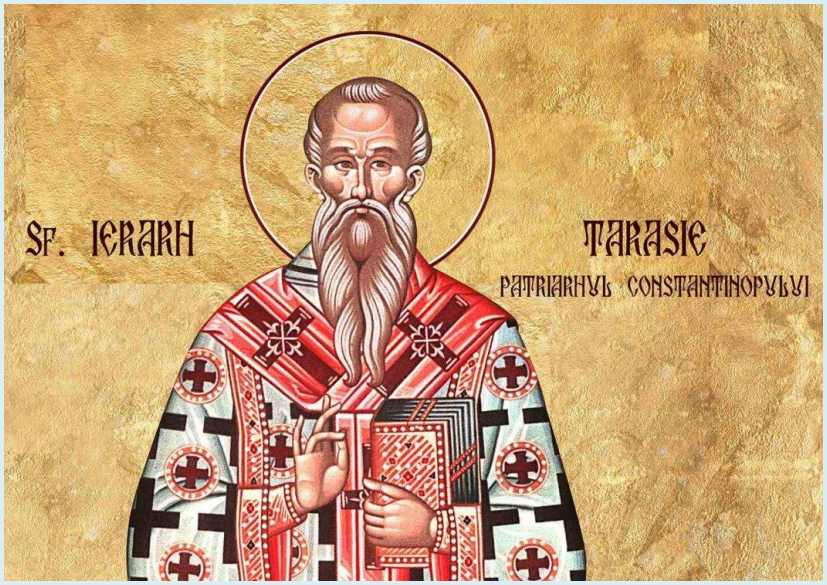

Troparul Sfântului ierarh Tarasie, patriarhul Constantinopolului, glasul al 4-lea: Îndreptător credinţei şi chip blândeţelor, învăţător înfrânării te-a arătat pe tine, turmei tale, adevărul lucrurilor. Pentru aceasta ai dobândit cu smerenia cele înalte şi cu sărăcia cele bogate; părinte ierarhe Tarasie, roagă pe Hristos Dumnezeu să mântuiască sufletele noastre.

Cântarea 1, glasul al 4-lea

Irmos: Deschide-voi gura mea şi se va umplea de Duhul şi cuvânt răspunde-voi Împărătesei Maici; şi mă voi arăta luminat prăznuind şi voi cânta minunile ei, bucurându-mă.

Stih: ***Sfinte părinte Tarasie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Revărsându-se râurile harurilor Duhului astăzi, la pomenirea ierarhului lui Hristos, adapă cugetele credincioşilor şi spală patimile şi spurcăciunile sufletelor.

Stih: ***Sfinte părinte Tarasie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Primind de sus veşmântul preoţiei, l-ai făcut strălucitor de fapte bune, Sfinte ierarhe Tarasie şi te-ai arătat între preoţi luminător, prea strălucitor cu Duhul, slujind lui Hristos cu sfinţenie.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Pe piatra neclintită a Ortodoxiei ai întărit, Sfinte Tarasie, cugetele oamenilor ce se clătinau şi ai cutremurat temeliile înşelăciunii şi întăririle eresurilor le-ai surpat.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Umplut-a zidirea de seninătate duhovnicească Cel ce în chip de negrăit S-a născut din tine cu Trup, Mireasă a lui Dumnezeu; şi a încetat viforul înşelăciunii şi ne-a îndreptat pe noi la Limanul cel ceresc.

Cântarea a 3-a

Irmos: Pe ai tăi cântăreţi, Născătoare de Dumnezeu…

Stih: ***Sfinte părinte Tarasie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Pătrunzând în adâncul Scripturii celei insuflate de Dumnezeu, înţeleptule Tarasie, de acolo ai scos mărgăritarul cel de mult preţ; pe care împărtăşindu-l turmei tale, ai îmbogăţit-o pe dânsa dumnezeieşte.

Stih: ***Sfinte părinte Tarasie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Cu ploile lacrimilor ai stins focul poftelor trupeşti, cuvioase şi ai aprins luminat candela ta cea sufletească, ce era împodobită cu untdelemnul curăţiei şi al facerii de bine.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Cu toiagul dogmelor tale cele dumnezeieşti, înţeleptule, ai alungat fiarele de la turma lui Hristos, păzind-o pe ea fără stricăciune, prea fericite Tarasie, ca să slăvească pe mai Marele păstorilor.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Ziditorul punându-te pe tine, Fecioară, înaintea oamenilor ca pe o scară de la pământ la cer, ridică, prin rugăciunile tale, din scârbele cele mai de jos şi din stricăciune, către viaţa cea fără stricăciune, pe cei ce te laudă pe tine.

Irmosul: Pe ai tăi cântăreţi, Născătoare de Dumnezeu, ceea ce eşti izvor viu şi îndestulat, care s-au împreunat ceată duhovnicească, întăreşte-i; şi întru dumnezeiască mărirea ta, de cununile măririi învredniceşte-i.

Cântarea a 4-a

Irmos: Dumnezeiescul Sfat cel neurmat al Celui Preaînalt, al Întrupării Tale celei din Fecioară, proorocul Avacum înţelegându-l a strigat: Slavă puterii Tale, Doamne.

Stih: ***Sfinte părinte Tarasie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Punând înainte pâinea sufletească, ai hrănit pe cei flămânzi, Sfinte Tarasie, cu cuvinte dumnezeieşti şi te-ai pus pe tine masă înaintea celor lipsiţi, aducându-le hrană îndestulată.

Stih: ***Sfinte părinte Tarasie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Lepădând noroiul cel ce era înaintea ochilor cugetului tău, înţeleptule părinte, prin rugăciunile cele cu priveghere, ai dobândit vederea lui Dumnezeu, cea înţelegătoare, ierarhe Tarasie.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Cu tăria dogmelor tale, înţeleptule părinte, s-au clătinat munţii eresurilor şi dealurile nelegiuirii s-au surpat, iar temeliile Bisericii fără de mişcare s-au întărit.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Prin naşterea ta, Preacurată, cu tărie s-a îmbrăcat firea omenească, care mai înainte era slăbită prin călcarea poruncii; iar puterea cea tiranică a vrăjmaşilor s-a slăbit de tot.

Cântarea a 5-a

Irmos: Spăimântatu-s-au toate de dumnezeiască mărirea ta; că tu, Fecioară neispitită de nuntă, ai avut în pântece pe Dumnezeu, cel peste toate şi ai născut Fiu pe Cel fără de ani; cel ce dăruieşte pace tuturor celor ce te laudă pe tine.

Stih: ***Sfinte părinte Tarasie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Cu fluierul cuvântului ai îndreptat turma ta, Sfinte părinte Tarasie, la păşunile dreptei credinţe şi la apa dumnezeieştii cunoştinţe şi la staulul lui Hristos, nevătămată păzind-o prin rugăciunile tale.

Stih: ***Sfinte părinte Tarasie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Folosindu-te de carul faptelor bune, Sfinte Tarasie, te-ai suit prin ele la înălţimea privirii lui Dumnezeu; şi frumuseţile Stăpânului cele nevăzute le-ai văzut cu ochii cugetului, întru care te-ai şi desfătat cu gândul.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Având râvna întocmai ca un râu de untdelemn nedeşertat, ai izvorât celor ce aveau trebuinţă, curgerile cele fără de sfârşit ale facerii de bine, ierarhe. Pentru aceea te-a sălăşluit Hristos lângă Apa cea pururea vie şi la desfătare.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Neamul omenesc, cel ce a fost dezbrăcat de frumuseţea cea de demult şi de podoaba cea după chipul lui Dumnezeu, pentru păcat, cu aceleaşi iarăşi se îmbracă, Fecioară, prin naşterea ta, cu chip dumnezeiesc şi mai frumos.

Cântarea a 6-a

Irmos: Venit-am întru adâncurile mării…

Stih: ***Sfinte părinte Tarasie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Ridicând acoperământul necunoştinţei, care zăcea pe inimile ereticilor, de Dumnezeu insuflate, ai lămurit cunoştinţa cea adevărată a tuturor dogmelor, cuvioase.

Stih: ***Sfinte părinte Tarasie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Tu, ierarhe, arzând cu cuvintele tale cele purtătoare de foc, hulele ereticilor cele spinoase, ai întins lumina dogmelor tale cele drepte la toate marginile pământului.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Fiind încins cu putere de la Dumnezeu ai tăiat capetele minciunii cu sabia cea duhovnicească a dogmelor tale cele drepte, vestind adevărul, învăţătorule de cele de taină.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Pe cei ce se închină cinstitelor semne ale naşterii tale celei fără de stricăciune, învredniceşte-i Născătoare de Dumnezeu, a vedea cu ochii cugetului mărirea ta cea duhovnicească.

Irmosul: Venit-am întru adâncurile mării şi m-a înecat pe mine viforul păcatelor mele celor multe; ci, ca un Dumnezeu, scoate din adânc viaţa mea, Mult Milostive.

Condac, glasul al 4-lea:

Podobie: Arătatu-Te-ai astăzi lumii şi Lumina Ta, Doamne s-a însemnat peste noi care cu cunoştinţă Te lăudăm, venit-ai şi Te-ai arătat, Lumina cea neapropiată.

Ca un soare mare, cu strălucirile dogmelor şi ale minunilor, luminezi totdeauna plinirea lumii, de cele cereşti tăinuitorule prea fericite Tarasie.

Cântarea a 7-a

Irmos: N-au slujit făpturii cugetătorii de Dumnezeu, fără numai Făcătorului. Ci, groaza focului bărbăteşte călcând-o, se bucurau cântând: Prea lăudate Doamne al părinţilor şi Dumnezeule, bine eşti cuvântat.

Stih: ***Sfinte părinte Tarasie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Umplându-se cupele dogmelor tale de vinul harului, ne-ai dres băutura duhovnicească a cunoştinţei, părinte, nouă tuturor, celor ce strigăm: Doamne şi Dumnezeul părinţilor, bine eşti cuvântat.

Stih: ***Sfinte părinte Tarasie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Alungat-ai norii eresurilor de la Biserica lui Hristos cu suflarea dogmelor tale; şi ai luminat-o pe dânsa cu strălucirea Ortodoxiei, Sfinte Tarasie, strigând Dătătorului de lumină: Dumnezeule, bine eşti cuvântat.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Primind de la Dumnezeu harul cel nedeşertat, ierarhe Tarasie, ai izvorât din destul celor lipsiţi hrană sufletelor şi trupurilor. Pentru aceasta ca un bogat împărţitor de hrană, noi credincioşii te lăudăm.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Cuvântul lui Dumnezeu, Cel neîncăput şi nemărginit după Firea Dumnezeirii, născându-se cu Trup din tine, Preacurată şi fără de prihană, S-a făcut apropiat de noi şi-L putem zugrăvi în icoană, ca pe Unul ce în chip vădit Om S-a făcut pentru noi.

Cântarea a 8-a

Irmos: Pe tinerii cei bine credincioşi…

Stih: ***Sfinte părinte Tarasie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Tot ce a fost pământesc în trupul tău, ai lepădat, prin ostenelile înfrânării, Sfinte ierarhe Tarasie şi viaţă întocmai cu a îngerilor ai petrecut pe pământ. Pentru aceasta te-au primit Cetele celor fără de trup pe tine cel ce neîncetat strigai Ziditorului: pe Tine Te prea înălţăm întru toţi vecii.

Stih: ***Sfinte părinte Tarasie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Cu apele dogmelor ai adăpat toată Biserica lui Hristos, ierarhe; şi într-însa ai arătat dumnezeieştile seminţe ale Sfântului Duh şi le-ai înmulţit. Pentru aceasta aducând acum rod mult strigă: pe Tine Te prea înălţăm, Hristoase, în veci.

Binecuvântăm pe Tatăl şi pe Fiul şi pe Sfântul Duh, Domnul.

Ungându-te ca un preot cu mirul cel duhovnicesc al Mângâietorului, părinte Tarasie, ţi-ai împodobit veşmântul preoţiei cu vopselele şi cu strălucirile faptelor bune. Pentru aceea ai şi slujit cele sfinte, strigând: pe Tine Te prea înălţăm, Hristoase, în veci.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Cuvântul cel ce şade pe acelaşi scaun cu Tatăl, plecându-se, din iubirea Sa de oameni şi din milostivire şi bunătate, S-a născut cu Trup din tine, de Dumnezeu dăruită, ca să facă cerească firea omenească ceea ce se făcuse pământ, ca Cel ce singur este Făcător de bine.

Irmosul:

Să lăudăm, bine să cuvântăm şi să ne închinăm Domnului, cântându-I şi prea înălţându-L pe Dânsul întru toţi vecii.

Pe tinerii cei bine credincioşi în cuptor naşterea Născătoarei de Dumnezeu, i-a mântuit; atunci fiind închipuită, iar acum lucrată: pe toată lumea ridică să cânte Ţie; pe Domnul lucrurile lăudaţi-L şi-L prea înălţaţi întru toţi vecii.

Cântarea a 9-a

Irmos: Tot neamul pământesc să salte…

Stih: ***Sfinte părinte Tarasie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Ca un chip însufleţit şi ca un stâlp viu al faptelor bune şi al credinţei, stând de faţă, strigi neîncetat cu faptele şi cu cuvintele, înţeleptule şi pe toţi credincioşii îi îndemni să te urmeze. Pentru aceea şi ei uitându-se la tine, te cinstesc cu pomenire nepieritoare, Sfinte ierarhe Tarasie.

Stih: ***Sfinte părinte Tarasie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Cu adevărată cunoştinţă îmbogăţindu-ţi turma ta, părinte Tarasie, pe cei nesupuşi i-ai dezbrăcat de cunoştinţa cea mincinoasă, cuvioase şi i-ai arătat lipsiţi şi săraci la minte. Pentru aceea, după vrednicie credincioşii te mărim, ca pe un propovăduitor al adevărului.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Ridicând mâinile şi ochii către Dumnezeu, părinte Tarasie, ai surpat pe vrăjmaşii şi pe războinicii cei înţelegători şi nevăzuţi şi ai biruit cetele eresurilor şi ai trecut nevătămată turma lui Hristos la pământul Ortodoxiei.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Risipind norii patimilor şi scârbelor, Preacurată, luminează-ne pe noi cu razele veseliei şi ale bucuriei tale; şi cere de la Apărătorul Luminii, Hristos, să ne lumineze cu pace pe toţi cei ce te lăudăm pe tine şi ne păzeşte cu acoperământul tău cel dumnezeiesc.

Irmosul: Tot neamul pământesc să salte cu duhul fiind luminat şi să prăznuiască firea minţilor celor fără de trup, cinstind sfânta prăznuire a Maicii lui Dumnezeu şi să strige: Bucură-te, prea fericită Născătoare de Dumnezeu, curată, pururea Fecioară.

Sedelna, glasul al 8-lea:

Podobie: Pe Înţelepciunea şi Cuvântul în pântecele tău zămislind fără ardere, Maica lui Dumnezeu, în chip de negrăit ai născut pe Cel ce a făcut toate şi în braţele tale ai avut pe Cel ce ţine toate şi la sân ai hrănit pe Cel ce hrăneşte lumea. Pentru aceasta, te rog pe tine, Preasfântă Fecioară, să mă izbăveşti de greşeli, când va fi să stau înaintea feţei Ziditorului meu, Stăpână Fecioară curată, atunci să-mi dăruieşti ajutorul tău, că pe tine te am nădejde eu, robul tău.

Stăpân desăvârşit asupra patimilor trupului ajungând, ai fost uns ierarh. Şi cu dumnezeiască cuviinţă şi cu dreaptă credinţă ai păstorit cetatea ce împărăţeşte peste toate cetăţile; fiarele eresurilor le-ai alungat, de Dumnezeu insuflate, lămurind închinăciunea cinstitelor icoane. Pentru aceasta, după săvârşirea din viaţă ai luat har nesfârşit, după cuviinţă, Sfinte ierarhe Tarasie; pentru care strigăm ţie: roagă-te lui Hristos Dumnezeu, iertare de greşeli să dăruiască celor ce prăznuiesc, cu dragoste, sfântă pomenirea ta.

Sedelna Preasfintei Născătoare de Dumnezeu, glasul al 8-lea:

Podobie: Pe Înţelepciunea şi Cuvântul în pântecele tău zămislind fără ardere, Maica lui Dumnezeu, în chip de negrăit ai născut pe Cel ce a făcut toate şi în braţele tale ai avut pe Cel ce ţine toate şi la sân ai hrănit pe Cel ce hrăneşte lumea. Pentru aceasta, te rog pe tine, Preasfântă Fecioară, să mă izbăveşti de greşeli, când va fi să stau înaintea feţei Ziditorului meu, Stăpână Fecioară curată, atunci să-mi dăruieşti ajutorul tău, că pe tine te am nădejde eu, robul tău.

Ca pe o Fecioară şi singura între femei, care fără de sământă ai născut pe Dumnezeu cu Trup, toate neamurile omeneşti te fericim. Că întru tine S-a Sălăşluit Focul Dumnezeirii şi ca pe un Prunc L-ai hrănit cu lapte pe Ziditorul tuturor şi Domnul. Pentru aceasta neamul îngeresc şi omenesc mărim după vrednicie Preasfântă naş-

terea ta şi cu un glas strigăm ţie: Stăpână, roagă-te Fiului tău şi Dumnezeu, să dăruiască iertare de greşeli celor ce cu cuviinţă laudă slava ta.

Sedelna Sfintei Cruci şi a Preasfintei Născătoare de Dumnezeu, glasul al 8-lea:

Podobie: Pe Înţelepciunea şi Cuvântul în pântecele tău zămislind fără ardere, Maica lui Dumnezeu, în chip de negrăit ai născut pe Cel ce a făcut toate şi în braţele tale ai avut pe Cel ce ţine toate şi la sân ai hrănit pe Cel ce hrăneşte lumea. Pentru aceasta, te rog pe tine, Preasfântă Fecioară, să mă izbăveşti de greşeli, când va fi să stau înaintea feţei Ziditorului meu, Stăpână Fecioară curată, atunci să-mi dăruieşti ajutorul tău, că pe tine te am nădejde eu, robul tău.

Pe Mielul şi Păstorul şi Izbăvitorul, Mieluşeaua văzându-L pe Cruce, lăcrimând se jelea şi cu amar striga: lumea se bucură primind Izbăvirea prin Tine; iar cele dinlăuntru ale mele se aprind, văzând Răstignirea Ta, pe care o rabzi din milostivirea milei, Îndelung răbdătorule, Doamne, cel ce eşti Adâncul milei şi Izvor nedeşertat, milostiveşte-Te şi dăruieşte iertare de greşeli celor ce cu credinţă laudă dumnezeieştile Tale Patimi.

Imnografie

Condacul Sfântului ierarh Tarasie, patriarhul Constantinopolului, glasul al 4-lea: Ca un soare mare, cu strălucirile dogmelor şi ale minunilor, luminezi întotdeauna plinirea lumii, tăinuitorule al celor cereşti, prea fericite Tarasie.

Troparul Sfântului ierarh Tarasie, patriarhul Constantinopolului, glasul al 4-lea: Îndreptător credinţei şi chip blândeţelor, învăţător înfrânării te-a arătat pe tine, turmei tale, adevărul lucrurilor. Pentru aceasta ai dobândit cu smerenia cele înalte şi cu sărăcia cele bogate; părinte ierarhe Tarasie, roagă pe Hristos Dumnezeu să mântuiască sufletele noastre.

(Video) Troparul Sfântului ierarh Tarasie, patriarhul Constantinopolului - Interpret: Otilia Simeria:
https://doxologia.ro/cantari/video-sfantul-ierarh-tarasie-patriarhul-constantinopolului-tropar

Troparul Sfântului ierarh Tarasie, patriarhul Constantinopolului (în limba greacă):
https://doxologia.ro/video/slujbe/alte-slujbe/troparul-sfantului-ierarh-tarasie-patriarhul-constantinopolului-limba

Vieţile Sfinţilor - Viaţa celui între Sfinţi părintele nostru Tarasie, patriarhul Constantinopolului

Sfântul sfinţit Tarasie, patriarhul Constantinopolului - 25 februarie:
https://www.youtube.com/watch?v=CgxVMJr_Y78

***

Sfântul Tarasie s-a născut în Constantinopol. Tatăl său se numea Gheorghe şi maica sa Encratia, care era de neam bun şi cu dregătorie de patriciu. Ajungând în vârstă şi trecând toată înţelepciunea cărţii, a primit în palatele sale împărăteşti diferite dregătorii şi cinste; căci pentru buna înţelegere şi obiceiul său cel bun era iubit şi cinstit de toţi, şi ajunsese unul din sfetnicii împărăteşti.

Împărăţind pe atunci împăratul Constantin, fiul lui Leon, nepotul lui Copronim, cu maica sa Irina, Constantin avea de la naşterea sa zece ani; şi când a început a împărăţi, iarăşi a început eresul contra sfintelor icoane, care începuse de la Leon Isaurul. Atunci era patriarh Pavel Cipriotul, bărbat îmbunătăţit, drept credincios şi care fusese ridicat în scaun pe vremea împărăţiei pomenitului Leon, fiul lui Copronim. El, văzând tirania care se făcea multora pentru sfintele icoane, de către rău credinciosul împărat, îşi tăinuia dreapta credinţă şi se amesteca cu ereticii. Iar după moartea împăratului aceluia, deşi voia să prea mărească dreapta credinţă şi închinăciunea sfintelor icoane, tot nu putea, deoarece nu avea pe nimeni în ajutor; iar lupta contra sfintelor icoane se întărea foarte mult în toată cetatea şi în părţile dimprejur.

De aceea era foarte mâhnit şi, văzând că nimic nu sporeşte, gândea să lase scaunul patriarhiei, în care nu şezuse decât patru ani. Dar, îmbolnăvindu-se, s-a dus din casa patriarhiei în taină, la mănăstirea Sfântului Flor, şi a luat pe el sfânta schimă; apoi s-a dus vestea despre aceasta pretutindeni, încât toţi erau în mare mirare.

***

Împărăteasa Irina s-a mâhnit că patriarhul a făcut aceea nespunând nimănui şi s-a dus la dânsul cu fiul său Constantin, împăratul, şi l-a întrebat: *"De ce ai făcut aceasta, părinte?"*

Iar el a răspuns: "Boala mea şi aşteptarea morţii celei grabnice m-au adus să iau acest sfânt chip al schimei. Dar mai ales tulburarea Bisericii şi grozăvia m-au silit să las scaunul patriarhiei, deoarece Biserica boleşte de eresul luptei contra sfintelor icoane şi a luat rană nevindecată, iar eu de trei ori ticălosul, cu mâna mea şi cu cerneală, m-am învoit la acea erezie. Căci nici nu se putea să scap de cursele credinţei celei rele de m-am legat cu limba şi cu mâna şi de care lucru mă căiesc foarte mult. Iar ceea ce răneşte sufletul meu cu mai multă şi nemăsurată mâhnire este aceasta: "Văd în toate părţile, peste tot pământul care este sub stăpânirea voastră, că nu se păzeşte rânduiala credinţei nemişcată şi nu petreceţi întru credincioasa învăţătură, ci se înstrăinează de Biserica noastră şi se gonesc creştinii de la turma lui Iisus, ca nişte oi străine. Pentru aceea mă lepăd de a mai fi păstor la acea eretică adunare; şi am voit ca mai bine să petrec în mormânt, decât să cad sub anatema celor patru sfinte scaune apostoleşti. Dar de vreme ce puterea sceptrului a dat-o Dumnezeu în mâinile voastre ca să aveţi purtare de grijă de turma cea creştinească ce este sub cer, de aceea, să nu treceţi mâhnirea Bisericii maicii voastre, nici să nu o lăsaţi întru nemângâiata întristare mai mult; ci să vă sârguiţi ca aceasta să-şi primească iarăşi buna sa podoabă, cea de demult. Să nu lăsaţi mai mult ca eresul cel urât, ce iese din pădure ca un porc sălbatic, să pustiiască şi să piardă via lui Hristos, în vremea credincioasei voastre împărăţii, şi să o întineze cu păgânească socoteală. Aveţi lucrător iscusit care poate să dea strugurele adevăratei mărturisiri pe care, storcându-l în dumnezeiescul teasc al Bisericii, va umple paharul de înţelepciune şi va pregăti credinciosului popor băutura dreptei înţelegeri".

Apoi l-a întrebat pe el: *"Pentru cine grăieşti acestea, părinte?"*

Răspuns-a patriarhul: "Pentru Tarasie grăiesc, care este întâi între sfetnicii voştri cei împărăteşti; pe acela îl ştiu că este vrednic de ocârmuirea Bisericii, care este puternic să gonească cu toiagul înţelegerii mincinoasele cuvinte cele eretice, să pască bine turma lui Hristos cea cuvântătoare şi să o adune într-o singură ogradă a dreptei credinţe".

Nişte cuvinte ca acestea auzindu-le de la patriarhul Pavel, drept credincioasa împărăteasa Irina şi fiul ei, împăratul Constantin, s-au dus mâhnindu-se.

Iar Pavel a zis către unii din senatorii cei ce rămăseseră cu dânsul: "O, mai bine de n-aş fi şezut eu vreodată pe acel scaun, când Biserica era tulburată de tiranie şi blestemată de scaunele a toată lumea! Căci de nu se va aduna un sobor din toată lumea, adică al şaptelea, şi eresul luptei contra icoanelor de nu se va şterge, nu veţi putea să vă mântuiţi".

Grăit-au lui senatorii: "Deci pentru ce tu, în vremea arhieriei tale ai iscălit la patriarhie pentru lupta contra sfintelor icoane?"

Răspuns-a Pavel: "Pentru aceea acum am făcut pocăinţă, de vreme ce atunci m-am iscălit şi mă tem ca să nu mă pedepsească Dumnezeu, căci de frică am tăcut şi nu v-am grăit adevărul; iar acum mă căiesc şi vă spun că nu este nădejde de mântuire, de veţi petrece în eresul acela".

Apoi, după puţine zile, patriarhul Pavel s-a odihnit cu pace.

&&&

De atunci a început poporul în Constantinopol să vorbească cu libertate şi fără de temere şi să se întrebe cu ereticii de sfintele icoane; pentru care, din vremea lui Leon Isaurul, nu era cu putinţă cuiva să-şi deschidă gura pentru apărarea cinstitelor icoane.

Iar credincioasa împărătească Irina, cu tot sfatul său împărătesc, căutând în locul lui Pavel un om vrednic şi înţelept care ar putea să împace tulburarea bisericească, n-a aflat decât pe Tarasie, care era încă în rânduiala mirenească, şi pe care şi Pavel i-a sfătuit să-l aleagă. Dar Tarasie se lepădă cu totul.

Deci, adunându-se de împărăteasa Irina toată rânduiala duhovnicească şi mirenească şi pe tot poporul, în palatul ce se numea Magnavra, care era înaintea cetăţii, în locul Evdomului, a grăit în auzul tuturor: "Ştiţi că ne-a lăsat Pavel patriarhul, deci este de nevoie nouă, ca în locul lui să alegem un alt păstor şi învăţător bun Bisericii".

Şi au strigat toţi, zicând: "Nimeni altul nu poate să fie, fără numai Tarasie!"

Iar fericitul Tarasie, stând în mijloc, a zis: "Văd iarăşi Biserica lui Dumnezeu risipită şi despărţită, iar cei de la Răsărit şi cei de la Apus în toate zilele ne blesteamă; şi cumplit este blestemul, şi depărtarea de la Biserica lui Dumnezeu. De se va aduna sobor din toată lumea şi toţi ne vom uni într-o credinţă - ca, precum Botezul este unul, aşa şi credinţa să fie una - pentru că nimic nu este aşa de plăcut lui Dumnezeu, ca toţi să petreacă în unirea credinţei şi în dragoste. Apoi voi primi, deşi sunt nevrednic şi neiscusit, a lua cârmuirea Bisericii. Iar dacă nu va fi sobor din toată lumea, ca să se piardă erezia, şi de nu ne vom uni cu toate drept-credincioasele Biserici ale Răsăritului şi ale Apusului, apoi eu nu voiesc a fi blestemat şi osândit şi nu voiesc a primi patriarhia; că nici un împărat nu mă va scoate din dumnezeiasca judecată şi din veşnica pedeapsă".

Aceasta auzind-o toţi, au voit să se facă al şaptelea sobor din toată lumea. Şi a rugat pe fericitul ca să nu se lepede a le fi lor păstor; iar ei au făgăduit să fie ascultători întru toate, ca oile păstorului, ştiind despre dânsul cu încredinţare, că va povăţui la adevărata cale turma cea cuvântătoare.

Deci, înduplecîndu-se, sfântul a primit sfatul lor şi sobornicească rugăminte şi a luat rânduiala sfinţirii după trepte şi scaunul patriarhiei, având scăpare şi nădejde numai spre ajutorul lui Dumnezeu, cum că va putea să piardă din Biserică eresul luptei contra icoanelor".

Deci, schimbându-se Sfântul Tarasie din mirenească rânduială în cea duhovnicească, îndată a început o viaţă sfântă, măcar că şi în mirenie a vieţuit nu după trup, ci după duh. Însă în arhierie cu mult mai mult s-a deosebit prin duhovnicească vieţuire, cea plăcută lui Dumnezeu, şi s-a făcut înger în trup, slujind Domnului şi robind pe trup duhului şi, prin chinuirea aceluia, păzindu-şi curăţia neprihănită, făcând-o părtaşă îngerilor.

Înfrânarea şi postirea lui era mare de-a pururea, având somn puţin, şi petrecea în gândiri dumnezeieşti şi în rugăciuni toată noaptea. Nu s-a odihnit pe pat şi în aşternut moale, nici s-a îmbrăcat în haine moi, nici nu l-a văzut cineva din slujitorii lui lepădând cândva brâul său şi hainele, când avea nevoie să se odihnească, nici a lăsat ca cineva să-i scoată încălţările din picioare, având întru pomenire cuvintele lui Hristos: "N-am venit ca să-mi slujească mie". Ci singur îşi era slugă, dând altora pildă de smerenie.

Spre cei săraci şi scăpătaţi era milostiv fără de seamă, hrănind pe cei flămânzi şi îmbrăcând pe cei goi, cărora şi bolniţă le-a făcut şi în toate zilele le-a făgăduit hrană din venitul patriarhiei; şi singur le slujea lor, iar mai ales la ziua Învierii lui

Hristos le punea masa cu mâinile sale; apoi şi în alte zile aceeaşi făcând, având scris pe nume pe fiecare dintre dânşii.

După aceea a făcut casă de străini şi o mănăstire din averile părinteşti în Bosforul Traciei şi a adunat ceată de monahi îmbunătăţiţi într-însa, dintre care mulţi, în atâta sfinţenie şi desăvârşire au ajuns, încât au fost chemaţi şi la arhiereştile scaune şi s-au făcut stâlpi nemişcaţi soborniceştii credinţe.

Sfântul Tarasie avea mare sârguinţă şi neîncetată grijă pentru sfintele icoane, cum ar putea să le pună în cinstea cea dintâi, surpând hulitorul eres, cel adus asupra lor; pentru aceea, totdeauna supăra pe împăraţi ca să poruncească să se facă soborul din toată lumea.

Drept aceea, au scris împăraţii Constantin şi Irina, care atunci cârmuiau toată împărăţia - fiind împăratul minor; iar cu dânşii a scris şi Sfântul Tarasie, la toţi patriarhii şi episcopii, chemându-i la sobor; atunci s-au adunat din toate părţile episcopii în Constantinopol, iar patriarhii au trimis pe slujitorii lor, căci Adrian al Romei, pentru depărtarea şi greutatea căii n-a venit, iar patriarhii alexandrian, antiohian, ierusalimtean, fiindcă erau sub jugul robiei agarenilor, nu puteau să fie la soborul acela. Deci, în locul lor au trimis bărbaţi aleşi în dreapta credinţă şi în înţelepciunea cea duhovnicească.

Atunci s-a pregătit locul soborului în biserica cea mare a apostolilor, care este zidită de marele Constantin, întâiul împărat al creştinilor, în care, şezând prea sfinţitul Tarasie şi cu trimişii celorlalţi patriarhi, episcopii fiind acolo, şi însuşi împăratul cel tânăr, Constantin, şi cu maica sa Irina - a venit fără de veste o ceată mare de oaste înarmată, în a căror inimă era întărit eresul luptei contra sfintelor icoane pe care l-au primit de la Constantin Copronim, moşul împăratului, care fusese înainte împărat şi în acel eres a îmbătrânit; aceia, îndemnaţi în taină de unii episcopi şi boieri, îmbolnăviţi de eresul acela, adunându-se înarmaţi, au intrat în biserică, strigând cu multă tulburare: "Nu vom lăsa dogmele împăratului Constantin să se lepede, ci pe cele ce le-a întărit el, cu soborul său şi ca pe nişte legi le-a întărit, acelea să fie tari şi neschimbate; nu vom lăsa că idolii (astfel ziceau sfintelor icoane) să fie aduşi iarăşi în biserica lui Dumnezeu, iar de va îndrăzni cineva ca soborul lui Constantin şi dogmele aceluia să le lepede şi să aducă înăuntru idolii, apoi, îndată, pământul acesta se va înroşi cu sângele episcopilor".

Împăraţii, văzând o gâlceavă ca aceasta, au făcut semn episcopilor să se scoale din locurile lor şi îndată, toţi s-au risipit.

Iar ostaşii aceia şi povăţuitorii lor, după câteva zile au fost pedepsiţi de drept-credincioasa Irina şi scoşi din rânduiala ostăşească şi risipiţi prin sate, ca să lucreze pământul.

După aceasta, s-a pregătit locul sinodului în Bitinia, cetatea Niceei, în care a fost şi altă dată Sinodul I al celor 318 Sfinţi părinţi, care se adunase aupra rău credinciosului Arie. Acolo s-au adunat a doua oară.

Şi a mers Sfântul Tarasie, având cu sine trimişii patriarhilor, adică de la Adrian al Romei era Petru arhipresbiterul şi un alt părinte Petru; de la Politian alexandrinul, era Toma monahul şi preotul; iar de la Teodorit antiohianul şi de la Ilie ierusalimleanul, era Ioan monahul şi preotul. Sfântul Tarasie a mai luat cu sine şi pe Nichifor, din sfatul împărătesc, care era bărbat ales şi care mai pe urmă, după Sfântul Tarasie, a fost primitorul scaunului patriarhiei pentru viaţa sa cea îmbunătăţită.

Cu aceştia şi cu toţi Sfinţii părinţi, care erau trei sute şaizeci şi şapte, adunându-se prea sfinţitul Tarasie în Niceea, a format Sinodul al 7-lea a toată lumea, în biserica sobornicească cea mare a acelei cetăţi. Şi a fost întâia şedinţă a Sfinţilor părinţi în 24 de zile ale lunii septembrie, întru pomenirea Sfintei marei muceniţe Tecla, unde prea sfinţitul Tarasie, făcând înainte cuvântare pentru care pricină sunt adunaţi, sfătuia pe episcopi să judece cu dreptate, dezrădăcinând învăţăturile cele rău credincioase, aduse din nou în Biserică.

Apoi s-a citit împărătească scrisoare către sinod, în care se pomenea patriarhul Pavel, care la sfârşitul său, a sfătuit ca prin sobornicească judecată să se lepede eresul luptătorilor împotriva sfintelor icoane. Deci Sfinţii părinţi au binecuvântat pe împăratul şi pe maica sa, că au avut o purtare de grijă ca aceea pentru credinţă.

După aceasta, s-a ascultat întoarcerea la pocăinţă şi mărturisirea credinţei episcopilor celor căzuţi în eres, dintre care era Vasile al Ancirei, care ţinând în mâinile sale o hârtie, citea dintr-însa astfel: ***"Cei ce nu cinstesc sfintele icoane să fie anatema; cei ce aduc cuvinte din dumnezeiasca Scriptură împotriva sfintelor icoane să fie anatema; cei ce numesc idoli sfintele icoane să fie anatema; cei ce leapădă predaniile Sfinţilor părinţi, precum le lepădau Arie, Nestorie, Eutihie, Dioscor, şi nu voiesc să le primească pe acelea care sunt arătate lor din dumnezeiasca Scriptură, să fie anatema; cei ce zic că sfintele icoane nu sunt date de către Sfinţii părinţi să fie anatema; cei ce grăiesc că sobornicească Biserică primeşte idoli să fie anatema".***

Astfel au făcut şi ceilalţi episcopi şi li s-a primit pocăinţa lor, apoi li s-a dat loc în sinod între credincioşii episcopi. Iar alţii, nelepădîndu-se cu totul de eres, li s-a mutat judecata pentru altă vreme.

Pentru că Sfântul Tarasie zicea: "Bolile cele învechite şi năravurile rele cele obişnuite, cu greu se tămăduiesc".

Însă şi pe aceia, pocăindu-se cu adevărat, i-a primit Sfântul Sinod şi nu i-a depărtat din dregătoriile lor. Deci s-a lungit acel Sfânt Sinod până la 20 de zile şi vorbeau din dumnezeiasca Scriptură şi din scrierile celor mai înainte sfinţi mari părinţi şi învăţători şi din predaniile bisericeşti cele vechi, pentru cinstitele icoane; şi astfel biruiau eretica socoteală cea rău credincioasă.

După aceea s-a adus la mijloc adevărata istorie, pentru sfânta mahramă pe care Domnul nostru Iisus Hristos, închipuind Sfânta Sa faţă, a trimis-o lui Avgar, stăpânitorul Edesei, şi cum acesta, închinându-se, s-a tămăduit de boală.

Asemenea şi despre icoana Sfinţilor apostoli Petru şi Pavel, pe care Sfântul Silvestru, papă al Romei, a arătat-o împăratului Constantin, cum şi despre icoana lui Hristos, cea batjocorită de evrei în Beirut, despre care povesteşte Sfântul Atanasie. Această povestire citindu-se în sobor, toţi sfinţii părinţi au plâns.

La sfârşit au blestemat eresul luptei contra sfintelor icoane, iar cinstirea lor au întărit-o şi s-a făcut bucurie mare sfintelor biserici, primind podoaba lor cea dintâi, adică icoanele. Apoi toate popoarele drept-credincioase prăznuiau, urând mulţi ani împăraţilor şi păstorilor.

Astfel, prin purtarea de grijă a prea sfinţitului patriarh Tarasie şi prin sârguinţa drept-credincioasei împărătese Irina, s-a lepădat eresul luptării contra sfintelor icoane, iar pacea lui Hristos s-a dăruit Bisericii.

Sfântul Tarasie, cârmuind bine Biserica lui Dumnezeu, apăra pe cei năpăstuiţi şi ajuta celor ce erau în primejdie.

***

Pe Ioan, întâiul spătar al împăratului, care pentru o vină grea a fost schingiuit cu asprime, apoi scăpând din legături noaptea a alergat la biserică şi apucându-se de colţurile mesei sfântului altar, cerând milă şi izbăvire de la moarte, arhiereul lui Dumnezeu l-a apărat şi nu l-a dat ostaşilor care alergaseră după el din porunca împărătesei Irina. Iar ei, lângă uşile bisericii străjuiau ziua şi noaptea până ce va

ieşi, pentru că aşteptau cu adevărat să iasă din biserică pentru nevoile fireşti. Dar arhiereul lui Dumnezeu îl păzea în altar, dându-i hrană din masa sa; iar când avea nevoie trupească îl scotea sub mantia sa pe uşa din dreapta şi, ducându-l la locul de ieşire, aştepta afară; apoi iarăşi pe sub mantie îl ducea în altar. Şi aceasta o făcea în toate zilele, cât era trebuinţa omului aceluia, slujindu-i ca un rob şi neîngreţoşându-se de un lucru ca acela. Astfel, păstorul cel bun păştea oaia sa, apărând-o de moarte. La sfârşit, cu puterea sa cea arhierească, a legat fără temere pe cei ce căutau moartea omului aceluia, ameninţându-i cu despărţirea de Biserică, dacă ar fi voit să-i facă aceluia vreun rău mai mare. Şi a fost liber de judecată şi de pedeapsă întâiul spătar, prin apărarea bunului păstor, adică a Sfântului Tarasie.

***

Ajungând împăratul Constantin la 20 de ani şi întărindu-se în puterea împărătească, apoi fiind îndemnat de sfetnicii săi cei răi, a depărtat de la puterea cea împărătească pe drept-credincioasa Irina, maica sa, care cârmuia bine şi cu înţelepciune toată împărăţia. Deci, împărăţind singur şi având viaţa liberă - nu precum era înainte sub stăpânirea maicii - s-a răzvrătit foarte şi vieţuia cu necuviinţă, urând fără pricină pe Maria, împărăteasa, soţia sa cea legitimă.

Apoi a poftit pe alta, anume Teodotia, cu care în taină păcătuia şi voia s-o facă soţie şi împărătească, iar pe cea legiuită s-o izgonească. Şi, căutând vină asupra ei, a spus o mincinoasă clevetire, zicând că ar fi voit să-l omoare cu otravă.

Deci, povestea tuturor acea nedreptate ca pe un adevăr şi toţi îl credeau pe împărat. Şi a străbătut vestea aceea în popor, că împărăteasa a voit să-l piardă pe împărat cu otravă.

Atunci a înştiinţat despre aceea pe sfinţitul patriarh Tarasie, care s-a mâniat foarte, cunoscând meşteşugul împăratului şi nevoinţa împărătesei Maria, şi se gândea cum ar putea să-l mustre de nedreptatea aceea de păcat şi apoi să-l aducă spre îndreptare.

În acea vreme, un boier iubit de împărat, fiind trimis de el, a venit la prea sfinţitul patriarh şi i-a spus despre împărătească lucrul cel mincinos, zicând "că a pregătit otravă împăratului şi este trebuinţă, ca negreşit, prea sfinţite părinte, să laşi pe împărat să-şi ia altă soţie mai credincioasă".

Iar sfântul, suspinând din adâncul inimii, cu lacrimi a început a grăi: ***"Dacă aceasta a grăit împăratul, precum zici, şi trupul cu care s-a însoţit şi s-a făcut una cu dânsul, prin legea lui Dumnezeu, să-l gonească de la sine, eu nu ştiu cum va su-***

feri de la toţi ruşinea şi defăimarea şi cum pe cei ce sunt sub stăpânirea lui îi va îndemna către întreaga înţelepciune şi înfrânare, cum va judeca şi va pedepsi păcatele desfrânării, fiind singur robit de o poftă cu fărădelege. Dar chiar adevărate dacă ar fi cele spuse de tine, este trebuinţă însă a asculta glasul Domnului care zice: "Tot cel care îşi lasă femeia sa, fără de cuvânt de desfrânare, o face să fie desfrânată".

Dar pe cine ar fi poftit împărăteasa mai mare cu cinstea şi mai împodobită cu frumuseţea să-l aibă bărbat, decât pe acesta, fiind împărat frumos şi tânăr, ca acum să-i fi pregătit otravă de moarte, precum zici tu? Precum văd această minciună s-a închipuit, ca să se necinstească cinstita însoţire, iar patul cel curat să se întineze, apoi să intre urâciunea desfrânării şi să se înalţe. Deci să primeşti acest răspuns de la noi şi de la alţi părinţi ca noi şi să-l duci celor ce te-au trimis: "Nu credem cele spuse de tine şi voim a suferi mai bine moarte şi munci grele decât să slujească binecuvântarea noastră la un lucru fărădelege ca acela; să ştie împăratul că nu ne învoim cu sfatul lui cel nedrept".

Auzind acestea acel boier, s-a dus mâhnit şi a spus împăratului toate cele auzite. Deci împăratul s-a îndoit şi s-a mirat de o asemenea tărie a minţii patriarhului şi se temea ca nu cumva să-l împiedice de la dorinţa lui; apoi a trimis de a chemat pe sfânt cu cinste, nădăjduind ca să-l înmoaie singur, prin cuvinte şi să-l plece spre voinţa sa.

Venind Sfântul patriarh Tarasie la împărat, cu cinstitul stareţ Ioan care era la sobor alături de patriarhii Antiohiei şi al Ierusalimului şi şezând după obicei, împăratul a început a grăi către prea sfinţitul patriarh, astfel: "Am vestit sfinţiei tale, prin trimis, despre lucrul ce mi s-a întâmplat; căci nimic nu voi să tăinuiesc înaintea cinstei tale, iubindu-te şi cinstindu-te ca pe un părinte; dar era trebuinţă ca şi cu gura să-ţi spun vrajba ce s-a făcut asupra mea, cum şi vicleşugul soţiei mele, care nu de la Dumnezeu mi s-a dat ajutătoare, căci s-a arătat învrăjbitoare iar nu ajutătoare, de care chiar legea îmi porunceşte a mă despărţi şi nimeni nu poate să mă oprească, deoarece este arătată pricina aceasta şi lucrul cel rău, pentru care, ori moarte prin judecată va lua, ori - ce este mai cu milostivire -, să ia schima monahicească, să plângă şi să se căiască în toate zilele vieţii sale de un păcat ca acela, că a voit să ucidă cu otravă nu un om prost sau străin, ci chiar pe bărbatul său, împărat credincios şi înfricoşat barbarilor; şi dacă s-ar fi săvârşit aceea, în toată împărăţia ar fi fost mare tulburare şi ar fi străbătut vestea de o faptă rea ca aceea în toată lumea de sub cer".

Acestea zicând, împăratul a făcut semn celor ce stăteau de faţă şi au adus nişte vase de sticlă, care aveau în ele o băutură tulbure şi le arătă patriarhului, spunându-i că aceea este otrava cea purtătoare de moarte cu care a vrut împărăteasa în taină să-l lipsească de viaţa aceasta, zicând: "Ce semn mai învederat poate să fie ura ei asupra mea şi de ce este vrednică şi este trebuinţă a lungi vremea, amânând judecata? Mai degrab, o! prea cinstite părinte, sfătuieşte-o să se călugărească îndată de voieşti s-o vezi între cei vii, că eu nu mai pot să locuiesc cu dânsa în însoţire, şi nici să privesc la dânsa, nici să rabd mai mult, văzând înaintea mea această băutură de moarte, pregătită de dînsaţ".

Iar prea sfinţitul Tarasie, văzând pe împărat legat în cursele desfrânării şi că aduce vina cea mincinoasă asupra curatei şi nevinovatei împărătese, a zis către dânsul cu curaj: ***"Să nu ridici, o! împărate, război asupra legii lui Dumnezeu, nici să te oşteşti prin vicleşugul cel tăinuit asupra adevărului, călcând şi stricând poruncile lui Dumnezeu sub chipul dreptăţii, pentru că semnul de stăpânire împărătească este ca pe toate să le faci la arătare cu libertate şi cu ştiinţă nemustrătoare; şi să nu se înceapă nimic în taină şi cu meşteşug împotriva lui Dumnezeu, Cel ce i-a dat coroana împărătească, călcând dumnezeieştile porunci ale Lui. Pentru că, arătat este tuturor că nu este vinovată împărăteasa de acel lucru rău, care cu nedreptate se aduce asupra ei, ca şi cum ea ţi-ar fi pregătit moarte; căci cine - precum am zis - cu frumuseţile tinereţilor sale lăudându-se, ar putea să se asemene cu frumuseţile tinereţilor tale, cu care împărăteasa înşelându-se, l-ar fi iubit pe acela mai mult decât pe tine şi ar fi gândit cu otravă să te piardă din viaţa aceasta? Cine este mai mare cu cinstea, cu stăpânirea, cu bunul neam, cu slavă, cu bogăţia mai mult decât cinstea împărăţiei tale, decât cu stăpânirea şi cu bunul neam, cu slava şi cu bogăţia pe care l-ar fi cinstit împărăteasa ta? Pe cine ar fi socotit mai înalt şi mai bun decât pe tine, care eşti împărat, stăpânind atâtea ţări şi covârşind prin bunul tău neam împărătesc pe toţi? Căci cu neamul eşti fiu, nepot şi strănepot de împărat şi slava ta ajunge la marginile pământului, iar bogăţia ta este nenumărată. Deci cine ar fi fost mai bun şi mai iubit împărătesei tale decât tine?***

Nu este aşa o! împărate, ci această minciună e scornită spre ocara sceptrului împărătesc, spre pilda limbilor şi spre răzvrătire între popoare. Pentru aceea nu îndrăznim a dezlega însoţirea voastră cea legiuită şi împărătească unire, temându-ne de dumnezeiasca judecată, nici nu credem cuvintele prin care se cleveteşte soţia ta, chiar de am suferi noi şi munci; pentru că ştim de demult a ta aprindere de păcat, spre desfrânata aceea cu care acum voieşti a greşi cu nunta fără de lege. Cum vom cinsti porfira ta, când pe faţă te vom vedea făcând desfrânare? Cum vei intra în altar la dumnezeiescul prestol, ca să te împărtăşeşti cu noi, din

prea curatele lui Hristos Taine? Acestea îţi facem cunoscut înaintea lui Dumnezeu, că nu te vom mai lăsa, deşi eşti împărat, ca să intri în altar la dumnezeiasca împărtăşanie, pentru că s-a zis preoţilor celor de demult: "Să nu lăsaţi să calce altarul meu, cei ce fac fărădelege".

Acestea zicându-le, prea sfinţitul patriarh cu râvnă şi cu jalea inimii, a tăcut. Asemenea şi Ioan stareţul a grăit multe cuvinte sfătuitoare şi cu bună înţelegere către împărat; iar el nici nu voia să asculte, ci mai mult se iuţea şi se mânia.

Dar se mâniau şi toţi boierii şi stăpânitorii care erau acolo, lângă împărat, dintre care unul, având dregătorie de patriciu, se lăuda că va înfige sabia cu mâinile sale în pântecele stareţului Ioan, celui ce grăia cele potrivnice împăratului.

Atunci a poruncit împăratul cel plin de mânie ca să-i izgonească de la sine pe amândoi, cu necinste, pe prea sfinţitul patriarh Tarasie şi pe cinstitul Ioan şi de Dumnezeu înţelepţitul stareţ.

Deci au ieşit cei izgoniţi pentru dreptate, următorii Sfântului Ioan Botezătorul, cel ce a mustrat oarecând nunta cea fără de lege a lui Irod. Şi ieşind, şi-au scuturat picioarele de praf, zicând: "Curaţi suntem de fărădelegea voastră".

Iar împăratul, gonind pe legiuita împărătească din palatul său la o mănăstire de călugăriţe şi călugărind-o cu sila, s-a însurat cu cea zisă mai înainte, Teodotia, care-i era lui şi rudenie după tată. Iar mijlocitorul lor la acea nuntă era un preot oarecare, Iosif, econom al Bisericii, neştiind patriarhul; pentru aceea, preotul acela, mai pe urmă a fost izgonit din Biserică pentru lucrul ce a îndrăznit să facă.

Atunci se sârguia prea sfinţitul patriarh în tot chipul ca să despartă acea nuntă prea desfrânată a împăratului, dar nu putea; fiindcă împăratul se lăuda că va ridica tot eresul împotriva sfintelor icoane, dacă l-ar opri pe el de la acea nuntă. Pentru aceea, prea sfinţitul Tarasie a lăsat să petreacă împăratul în fără de lege, ca nu cumva mai amară răutate să vină asupra Bisericii lui Hristos prin acela care avea din naştere rădăcină eretică, fiu, nepot şi strănepot de împăraţi luptători contra sfintelor icoane, care pe mulţi sfinţi, pentru cinstirea sfintelor icoane i-au ucis.

&&&

Şi mâniindu-se împăratul asupra patriarhului, îi făcea lui diferite supărări, iar sfântul le răbda pe toate, mulţumind lui Dumnezeu şi făcând cele cuvincioase rânduielii sale celei păstoreşti; iar pe împărat, după aceea, l-a ajuns pedeapsa lui Dumnezeu.

***

Pentru că după câtăva vreme maica lui, drept-credincioasa Irina, văzând viaţa lui cea rea şi în fărădelege, dumnezeiasca lege călcându-se de dânsul, apoi vrând să ridice iarăşi lupta contra sfintelor icoane, s-a sculat asupra lui cu dreaptă mânie, iubind mai mult pe Dumnezeu şi dreptatea lui, decât pe fiul său.

Şi, sfătuindu-se cu cei mai de frunte boieri, a apucat pe fiul şi l-a închis în palatul său, ce se numea Porfiria, unde îl născuse.

După aceea, a poruncit să-i scoată ochii, precum şi el făcuse la trei unchi de-ai săi, fraţi ai tatălui său, Nichita, Antim şi Eudoxie, cu cinci ani mai înainte scoţându-le ochii.

Şi aşa, împăratul, primind pedeapsa cea vrednică după faptele sale, a murit de durere.

Iar Irina iarăşi a luat sceptrul împărăţiei şi a îndreptat toate cele răzvrătite de fiul său.

&&&

Din acea vreme Sfântul şi plăcutul lui Dumnezeu Tarasie a petrecut în pace şi în linişte, bine păscând turma cea cuvântătoare şi ocârmuind Biserica lui Hristos şi curăţind-o de eresuri.

Iar în ziua sfinţirii sale ca arhiereu, săvârşea în toate zilele dumnezeiasca Liturghie şi niciodată nu a lăsat-o, chiar şi în boală fiind. Pentru că, ajungând la adânci bătrâneţe şi apropiindu-se de sfârşitul său, de durere trupească s-a cuprins; însă nu înceta slujirea cea de toate zilele, până ce s-a îngreunat foarte mult de boală, încât nici din pat nu mai putea acum să se scoale. Numai atunci a încetat din slujire.

Iar la ieşirea sa din trup se lupta cu diavolii, întrebându-se cu dânşii şi la toate le răspundea, ca un biruitor. Când aceia, urmându-i viaţa lui din tinereţe, multe lucruri nedrepte aruncau cu minciună asupra lui, el grăia împotriva lor: ***"Nevinovat sunt de ceea ce ziceţi; minciună clevetiţi asupra mea şi nu aveţi întru mine parte!"***

Era lângă dânsul scriitorul vieţii sale, Ignatie, episcopul Niceii, fiind încă în diaconeasca rânduială, atunci şezând lingă bolnav, auzea cuvintele sfântului, cu care se împotrivea duhurilor celor nevăzute.

Deci, slăbindu-i limba, cu mâna gonea pe diavoli şi-i alunga, biruindu-i. Apoi, plecându-se ziua şi săvârşind cântarea de seară după obicei, când s-a început psalmul lui David: "Pleacă, Doamne, urechea Ta şi mă auzi", prea sfinţitul patriarh Tarasie, cu paşnic chip şi cu faţa luminoasă, şi-a dat duhul său în mâinile Domnului, păscând Biserica Domnului 22 de ani, şi s-a sfârşit pe vremea lui Nichifor împărat, care a venit după Irina, plângând după dânsul împăratul, boierii şi toată cetatea, bărbaţii cei duhovniceşti şi mirenii, dar mai ales săracii şi scăpătaţii, sărmanii şi văduvele, căci era către aceia foarte milostiv, tuturor bun păstor, părinte iubit şi învăţător folositor şi fiecăruia ajutător şi apărător în primejdii.

Apoi a fost înmormântat în mănăstirea cea zidită de dânsul în Bosfor şi se da tămăduire de la mormântul său multor bolnavi.

***

O femeie oarecare avea curgere de sânge de mulţi ani. Aceea, de vreme ce nu era slobod să intre femeile în acea mănăstire, schimbându-se în haină bărbătească a intrat acolo şi, atingându-se de mormântul Sfântului Tarasie, apoi luând untdelemn din candelă care era la mormânt, îndată a câştigat tămăduire.

Făcând acelaşi lucru şi alte femei, s-au învrednicit de tămăduire.

***

Un bărbat oarecare, orb de un ochi, a căpătat vedere de la mormântul sfântului, prin ungere cu untdelemn din candela lui.

Altul, cu mână uscată, venind cu credinţă, a uns-o cu untdelemn şi îndată s-a întins mâna lui şi s-a făcut sănătoasă.

Apoi se tămăduiau şi alte neputinţe şi se goneau diavolii cu puterea sfintelor rugăciuni ale plăcutului lui Dumnezeu Tarasie.

***

Dar nu se cade a o tăcea şi pe aceasta: acest mare râvnitor al credinţei nu numai că s-a nevoit în viaţa sa asupra eresului luptării contra sfintelor icoane, ci şi după moartea sa asupra aceluia se înarma căci, mulţi ani trecând şi Leon Armeanul luând împărăţia grecească şi înnoind lupta de icoane, Sfântul Tarasie s-a arătat în vis, cu mare mânie lui Leon, luptătorul contra icoanelor, şi a poruncit unui ostaş, Mihail, cu sabia să-l lovească pe rău credinciosul împărat; iar acela, lovindu-l, a străpuns pe împăratul Leon prin mijloc.

Deşteptându-se Leon din somn, cu frică şi cutremur, era în mare nepricepere, părându-i-se că în mănăstirea Sfântului Tarasie se află cineva cu numele de Mihail, neştiind că pe acel Mihail îl are la sine, voievod, care se chema Valvos sau Travlos. Acela l-a ucis în ziua naşterii lui Hristos şi a pierit cu sunet necuratul împărat, fiind biruit de rugăciunile Sfântului Tarasie şi de izbândirea lui Hristos Dumnezeu, Celui zugrăvit pe icoane cu prea curata Sa Maică şi cu toţi sfinţii cinstit şi închinat, căruia I se cuvine cinste şi slavă, împreună cu Tatăl şi cu Sfântul Duh în veci. Amin.

Sfântul Tarasie, patriarhul Constantinopolului - drumul spre sfințenie

Slujitor în taină al Domnului, Sfântul Tarasie a ajuns, la îndemnul împărătesei Irina, să fie patriarh, dar nu a primit acest lucru oricum, ci a pus condiția să fie întrunit Sinodul Ecumenic și să fie îndepărtată, astfel, erezia iconoclastă, ceea ce s-a și întâmplat.

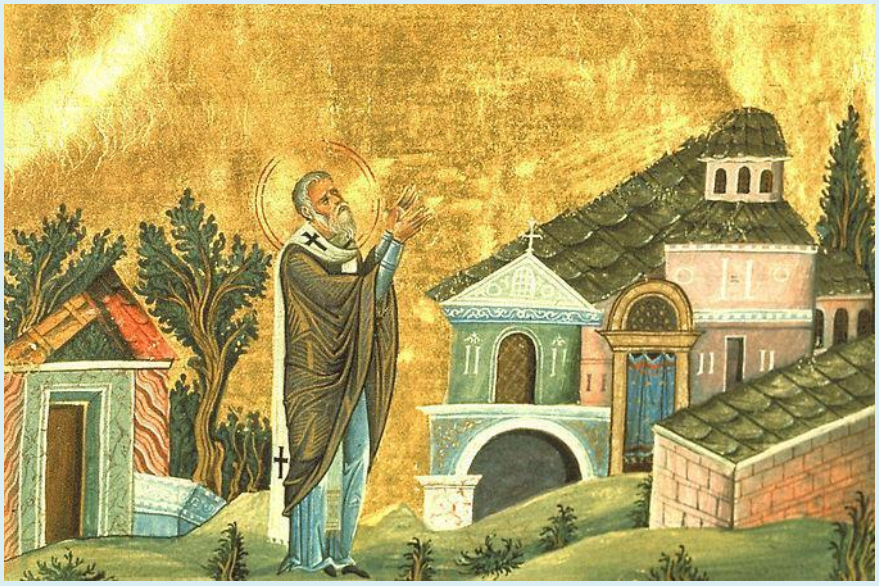

Născut la Constantinopol, Sfântul Tarasie a urmat exemplul tatălui său și a ajuns la dregătoria de sfetnic împărătesc, dar în taină Îi slujea Domnului, fiind aprinsă inima lui de o puternică evlavie.

Fiind o perioadă grea pentru Biserică, ereticii luptân-du-se împotriva cinstirii icoanelor, însăși împărăteasa Irina l-a îndemnat pe Sfântul Tarasie să accepte slujirea de patriarh.

Acesta a făcut precum a fost îndemnat, dar a pus o condiție: aceea de a se întruni Sinodul, pentru a fi îndepărată erezia iconoclastă. Așa a fost convocat cel de-al VII-lea Sinod Ecumenic de la Niceea, care a stabilit faptul că nu se cinstește icoana, ci chipul înfățișat pe ea.

După 22 de ani în care a condus Biserica, Sfântul Tarasie s-a mutat la cele veșnice, fiind în deplină pace.

Sinaxar - Pomenirea celui între sfinţi părintelui nostru Tarasie, arhiepiscopul Constantinopolului

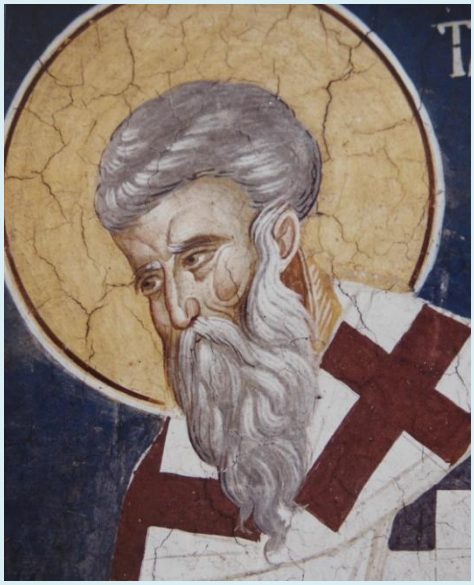

În această lună ziua a douăzeci şi cincea, pomenirea celui între sfinţi părintelui nostru Tarasie, arhiepiscopul Constantinopolului.

Sfântul Tarasie, patriarhul Constantinopolului, era de sorginte nobilă. S-a născut şi a crescut în Constantinopol unde a primit o educaţie aleasă. Astfel, a fost repede promovat la curtea împăratului Constantin al VI-lea porfirogenetul (780-797) şi al mamei sale, Sfânta împărătească Irina (7 august) primind funcţia de senator.

În acele vremuri Biserica era tulburată de lupta iconoclaştilor. Sfântul patriarh Pavel (30 august), înainte susţinător al iconoclasmului, s-a căit de rătăcirea sa şi şi-a dat demisia, retrăgându-se la o mănăstire şi luând schima îngerească. Când Sfânta împărătească Irina l-a vizitat împreună cu fiul său, împăratul, Sfântul Pavel le-a spus că cel mai vrednic să fie succesorul său era Sfântul Tarasie, care în acel moment era încă mirean.

Tarasie a refuzat funcţia o lungă perioadă de timp, nevăzându-se vrednic pentru un astfel de oficiu înalt, dar mai târziu s-a supus, cu condiţia să se întrunească un Sinod Ecumenic care să distrugă erezia iconoclastă.

Trecând prin toate rangurile clerice într-un timp relativ scurt, Sfântul Tarasie a fost adus la tronul patriarhal în 784. În anul 787 s-a întrunit la Niceea cel de-al VII-lea Sinod Ecumenic, prezidat de patriarhul Tarasie, în prezenţa a 367 de episcopi. La

sinod s-a confirmat obligativitatea cinstirii sfintelor icoane, iar acei episcopi care s-au lepădat de erezia lor au fost reprimiţi de Biserică.

Sfântul Tarasie a condus cu înţelepciune Biserica timp de 22 de ani, ducând o viaţă strict ascetică. Toate veniturile sale le-a cheltuit în scopuri plăcute lui Dumnezeu, hrănind şi uşurând viaţa bătrânilor neputincioşi, a celor împovăraţi, a văduvelor şi orfanilor, iar de Sfintele Paşte le pregătea o masă şi îi servea personal pe săraci.

Sfântul patriarh l-a acuzat cu tărie pe împăratul Constantin porfirogenetul când şi-a calomniat soţia, împărăteasa Maria, strănepoata Sfântului Filaret cel milostiv (1 decembrie), astfel încât să o trimită pe Maria la mănăstire şi scăpând de căsătoria cu o rudenie. Sfântul Tarasie a refuzat categoric să anuleze căsătoria împăratului, lucru pentru care sfântul a căzut în dizgraţie. Însă nu la mult timp după aceea, mama sa, împărăteasa Irina l-a detronat pe Constantin.

Sfântul Tarasie a adormit în anul 806. Înainte de moartea sa diavolii au cercetat viaţa sfântului încă din tinereţe, încercând să-l aducă la deznădejde pentru unele păcate pe care le-ar fi făcut acesta. Însă sfântul le-a spus că este nevinovat de toate minciunile lor şi că nu au nici o putere asupra sa.

Plâns de Biserică, sfântul a fost înmormântat într-o mănăstire pe care el a construit-o în Bosfor. La mormântul său au avut loc multe minuni.

Sinaxar - Sfântul ierarh Tarasie, patriarhul Constantinopolului - 25 februarie

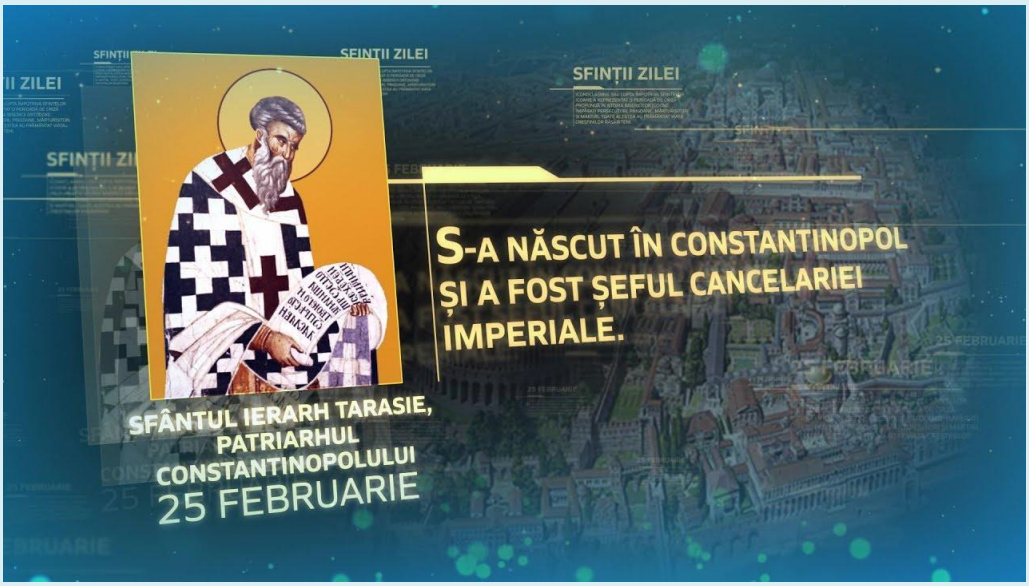

Ortodoxia cinstirii sfintelor icoane a fost hotărâtă de cel de-al șaptelea Sinod Ecumenic. Patriarhul Constantinopolului care a prezidat acest Sinod a fost Sfântul Tarasie.

Iconoclasmul sau lupta împotriva sfintelor icoane a reprezentat o perioadă de criză profundă în istoria Bisericii Ortodoxe. Împărați persecutori, prigoane, mărturisitori și martiri, toate acestea au frământat viața creștinilor răsăriteni.

Motivul? Cinstirea sfintelor icoane.

Una dintre trăsăturile definitorii ale etosului creștinismului ortodox este icoana. Ortodoxia este într-un sens o lume a imaginii sfinte, o fereastră spre sfințenia lumii cerești. Între cei cărora le datorăm restabilirea ortodoxiei cinstirii sfintelor icoane se numără și sfântul cinstit astăzi, patriarhul Tarasie al Constantinopolului.

Născut în Constantinopol într-o familie din înalta aristocrație, primește o educație deosebită și urmează tatălui său în cariera administrativă imperială. Pentru meritele sale Tarasie ajunge șef al cancelariei imperiale, una dintre cele mai înalte demnități civile de atunci.

După moartea patriarhului Pavel al IV-lea, Sfântului Tarasie i s-a propus să devină patriarh, și nu a acceptat până când puterea imperială i-a făgăduit că îi va permite să reunească un Sinod care să proclame cinstirea sfintelor icoane.

Acest Sfânt și mare Sinod s-a reunit în anul 786 în Constantinopol, însă a fost împiedicat de trupe militare care susțineau pe ereticii iconoclaști. În anul următor, în 787, Sfântul Sinod s-a reunit la Niceea, iar acolo, părinții Sinodali au stabilit învățătura de credință cu privire la cinstirea icoanelor.

Noi le cinstim și ne închinăm înaintea lor, însă închinarea nu se oprește la obiectul în sine al icoanei, ci urcă la prototip, adică la cel reprezentat pe icoană, precum Mântuitorul sau ați sfinți. Icoanele, au hotărât părinții sinodali, se sfințesc prin asemănare cu prototipul și prin afierosire sau punerea numelui pe ele.

Sfântul Tarasie a avut un rol esențial în desfășurarea Sinodului, bucurându-se de cinstirea tuturor.

Erau cunoscute în epocă virtutea și austeritatea viețuirii sale precum și dragostea sa milostivă pentru cei săraci și aflați în suferință.

Suferința trupească a împărtășit-o și el îndelungat. A adormit în Domnul în anul 806 fiind deopotrivă plâns atât de casa imperială, cât mai ales, de creștinii Constantinopolului.

Sfântul Tarasie a fost îngropat în mânăstirea tuturor Mucenicilor fondată de el pe cealaltă parte a Bosforului.

Ne-a rămas de la Tarasie un cuvânt de laudă la sărbătoarea Intrării în biserică Maicii Domnului de o frumusețe aparte, care lasă să se vadă elocința și evlavia sfântului patriarh.

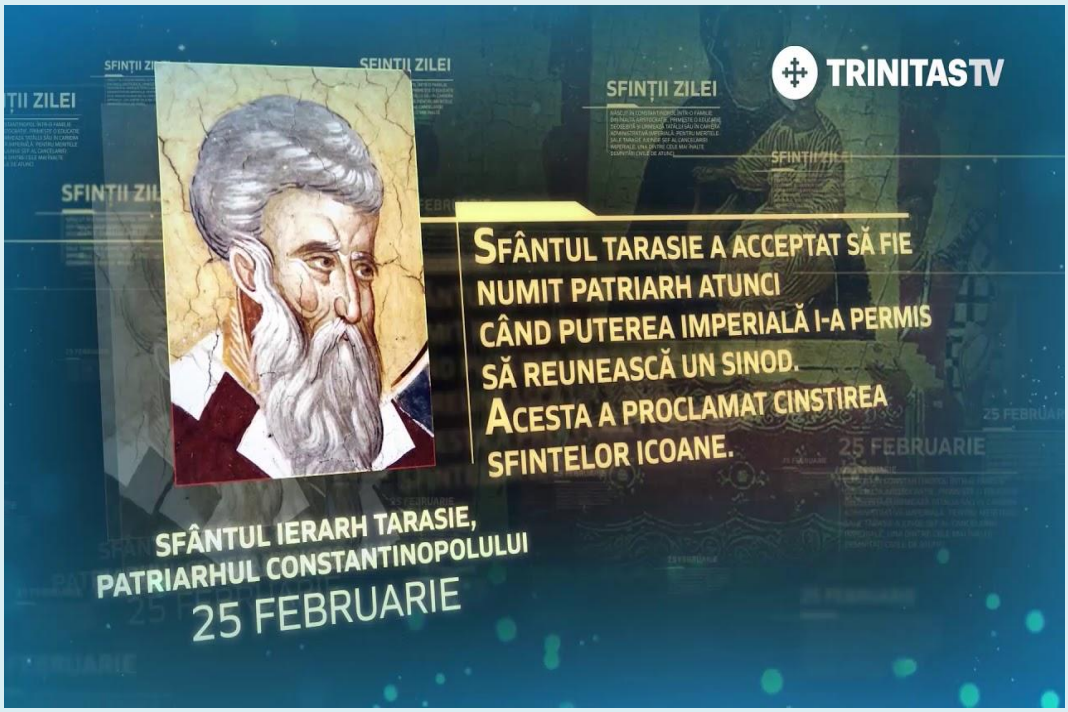

Sursa:
https://www.trinitas.tv/sfantul-ierarh-tarasie-patriarhul-constantinopolului-25-februarie/

Pr. Ştefan Sfarghie - Sinaxar - Sfântul ierarh Tarasie, patriarhul Constantinopolului

Sfântul Tarasie (†806) s-a născut la Constantinopol, iar părinţii săi se numeau Gheorghe şi Eucratia. Urmând pilda tatălui său, Tarasie a ajuns la dregătoria de sfetnic împărătesc. Cu toate că avea o funcţie mare, Tarasie trăia în taină o viaţă de adâncă evlavie.

În acea vreme, Biserica lui Hristos era tulburată de erezia iconoclastă. În 752 se ţinuse la Constantinopol un sinod în cadrul căruia această erezie biruise. De aceea, mulţi creştini nu îndrăzneau să mărturisească învăţătura cea adevărată a Bisericii, moştenită de la Sfinţii apostoli, conform căreia cinstirea icoanelor este permisă. În urma acelui sinod, împăraţii i-au întemniţat pe mulţi creştini care nu voiau să ardă sfintele icoane.

În acele vremuri tulburi, ochii tuturor erau îndreptaţi spre Sfântul Tarasie pentru ca el să devină patriarh al Constantinopolului.

Însăşi împărăteasa Irina (797-802) l-a îndemnat să accepte înalta slujire. Sfântul Tarasie a primit aceasta, dar cu un singur preţ: împărăţia Bizanţului să adune într-un sinod pe toată lumea, pe solii întregii creştinătăţi, aşa încât să se refacă unitatea de credinţă.

Împărăteasa Irina a primit acest sfat, iar Sfântul Tarasie a fost sfinţit patriarh al Constantinopolului şi a fost convocat astfel cel de-al 7-lea Sinod Ecumenic de la Niceea, în anul 787.

La sinod, erezia iconoclastă a fost osândită, iar dreapta credinţă statornicită, şi anume aceea că cinstirea icoanei nu merge la icoana însăşi, ci la chipul înfăţişat pe ea.

Deci, cârmuind Biserica lui Hristos timp de 22 de ani, Sfântul Tarasie s-a mutat în pace la Domnul.

Iulian Dumitraşcu - Calendar Ortodox - Sfântul ierarh Tarasie, patriarhul Constantinopolului

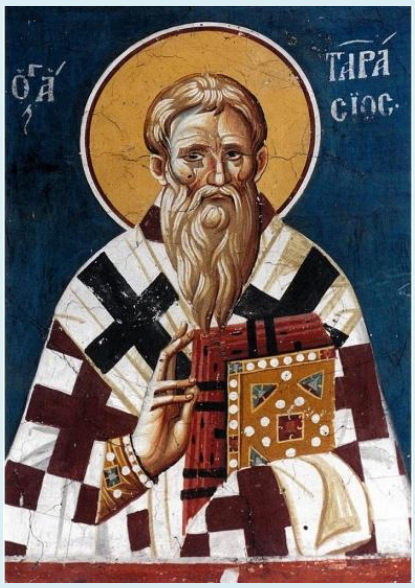

Sfântul Tarasie, patriarhul Constantinopolului s-a născut în Constantinopol (Bizanț). Părinții săi, Gheorghe și Encratia, erau oameni înstăriți. Tatăl său era slujitor împărătesc și chiar Tarasie a fost nobil și secretar la curtea imperială.

În luna septembrie, anul 780, împăratul Leon al IV-lea, iconoclastul, a murit pe neașteptate. Moștenitorul tronului, Constantin al VI-lea era un copil în vârstă de 10 ani. Împărăteasa Irina a rămas regentă până la majoratul fiului său. Era deci împărătească (780-803). Irina a urmărit două scopuri în domnia ei: să-și păstreze tronul prin orice mijloace și să restabilească cinstirea sfintelor icoane. Pentru împlinirea acestui scop din urmă a fost ajutată mult de fostul secretar imperial, Tarasie, ajuns patriarh în anul 784.

Lupta împărătesei și a lui Tarasie nu a fost ușoară. Prima încercare de a se ține un Sinod Ecumenic în Constantinopol în anul 786 a dat greș. De abia în anul următor, 787, după ce s-au luat toate măsurile de înlăturare a oricărei primejdii, s-a ținut Sinodul al VII-lea Ecumenic în Niceea. Acesta a restabilit Ortodoxia și închinarea la sfintele icoane.

Tânărul împărat s-a căsătorit în luna noiembrie a anului 788 cu Maria d`Amnia, iar după câțiva ani a crezut de cuviință să o trimită la mănăstire pentru a se putea recăsători cu o domnișoară de la curte, pe nume Teodota. Împăratul spunea că soția sa a

vrut să îl otrăvească. Patriarhul Tarasie s-a împotrivit, apărând nevinovăția Mariei, știind adevărul.

Astfel, nu i-a dat binecuvântare nici pentru alungarea împărătesei Maria, nici pentru noua căsătorie săvârșită totuși în palat, în septembrie 795, de un preot caterisit.

Patriarhul Tarasie a păstorit până în anul 806, când a trecut la Domnul, după 22 de ani de luptă pentru Hristos. A fost îngropat în mănăstirea zidită de el pe malurile Bosforului.

Tropar, glasul 4: Îndreptător credinţei şi chip blândeţelor, învăţător înfrânării te-a arătat pe tine, turmei tale, adevărul lucrurilor. Pentru aceasta ai dobândit cu smerenia cele înalte şi cu sărăcia cele bogate; părinte ierarhe Tarasie, roagă pe Hristos Dumnezeu să mântuiască sufletele noastre.

Proloagele din 25 februarie

Luna februarie în 25 de zile: pomenirea celui întru Sfinți, părintele nostru Tarasie, arhiepiscopul Constantinopolului (+806).

Sfântul Tarasie s-a născut în Constantinopol, din părinții Gheorghie și Eucratia. Tatăl lui era înalt dregător al împărăției. Urmându-i pilda, tânărul Tarasie a intrat în rânduiala vieții din lume și a ajuns la dregătoria de sfetnic împărătesc, deși ducea, în taină, o viață de adâncă evlavie. Era, însă o vreme când Biserica lui Dumnezeu trecea printr-o mare tulburare: împărații Constantinopolului luptau pe față împotriva cinstirii Sfintelor icoane.

În Constantinopol se ținuse un sinod (752), în frunte cu patriarhul Paul, în care biruise erezia împăraților, că icoanele sunt idoli, neîndrăznind nimeni, de frică, să mărturisească învățătura Bisericii, moștenită de la Sfinții apostoli. În urma acestui sinod, împărații au început să întemnițeze și să dea morții pe cei ce nu socoteau icoanele idoli și nu ardeau Sfintele icoane.

Creștinătatea ortodoxă din afara împărăției a început să rupă legăturile cu Biserica împăraților din Constantinopol, căzută în rătăcire. Mustrați de conștiință, episcopii și patriarhul însuși, și-au părăsit scaunele și slujbele lor. În acest timp de grea încercare și pentru Biserică și pentru împărăție, ochii tuturor, pentru slujirea de patriarh, s-au îndreptat spre Sfântul Tarasie.

Bine credincioasa împărătească Irina însăși (797-802) s-a unit cu acest gând și i-a făcut chemare. În cele din urmă, sfântul a primit, dar, cu un singur preț: împărăția Bizanțului să adune într-un sinod a toată lumea, pe solii întregii creştinătăţi, așa încât, hotărârea luată, să refacă unitatea de credință, atunci ruptă, a creștinătății de pretutindeni.

Împărăteasa a primit, Sfântul Tarasie a fost sfințit patriarh al Constantinopolului și, așa, s-a ținut Sinodul al șaptelea a toată lumea, de la Niceea(787). Erezia împăraților a fost orânduită și dreapta credință statornicită: icoana nu este un idol, cinstirea icoanei nu merge la icoana însăși, ci la chipul din cer, înfățișat pe icoană. Iar cinstirea noastră este o cinstire de adorare, dacă merge la Dumnezeu, o cinstire de venerație, dacă merge la un sfânt și o cinstire de supravenerare, dacă merge la Maica Domnului.

Pentru creștinătate, împărăția Sfintei Irina și păstoria Sfântului patriarh Tarasie au fost, astfel, ca o străfulgerare de dreaptă credință.

Deci, trăind cu dreaptă evlavie și cu cinstire, atât de la popor cât și de la împărați, zidind o mânăstire, de cealaltă parte a Bosforului, strângând apoi mulțime de monahi, pe săraci miluind și Biserica bine cârmuind-o timp de douăzeci și doi de ani și două luni, Sfântul Tarasie cu pace s-a săvârșit și a fost îngropat în mănăstirea - ce singur și-a făcut-o - la 25 februarie 806.

Cu ale lui sfinte rugăciuni, Doamne Iisuse Hristoase, miluiește-ne pe noi. Amin.

Întru această zi, cuvânt al Sfântului Antioh, despre chemarea lui Dumnezeu.

Fiindcă Domnul Dumnezeu ne cheamă pe noi prin lege și prin prooroci, prin apostoli și evangheliști, iar, mai mult, ne și roagă, nu se cade nouă, din lene, a nu lua în seamă chemarea Lui, la mântuirea noastră, ca nu cumva, pentru întârziere, să ni se încuie cămara cea dorită și, apoi mult bătând, în zadar, să fim fără de nici un folos. Ci, mai bine, să ne sârguim, o, fraților, ca să ajungem la cetatea cea mare, la Ierusalimul cel de Sus, care este maica noastră, a tuturor celor ce viețuim. Este țara întru care strălucește Lumina cea neînserată, Ochiul cel neadormit, Dătătorul

Bunătăților celor veșnice. Deci, o, fraților, de ne vom apropia, cu frică și cu dragoste, de Stăpânul nostru cel bun, apoi vom vedea toată lumea îngerilor și a arhanghelilor. Și, oricât ar fi de mulți îndrăgitorii Ierusalimului celui de Sus, toți vor gusta din mângâierile lui. Că din pârâul cel cu apă vie se vor adăpa.

Să năzuim spre Acela care a zis: "Apropiați-vă de Mine și Mă voi apropia de voi." Să ascultăm pe Dătătorul de Lege, Cel ce zice: "De veți asculta glasul Meu, Îmi veți fi Mie popor ales, împărătească preoție, neam sfânt". Că zice: "Fiți sfinți, că Eu sfânt sunt, Domnul Dumnezeul vostru, și popor ales v-am luat pe voi Mie".

Iar la Înțelepciune zice: "Apropiați-vă de Mine, cei ce Mă doriți pe Mine, și din bunătățile Mele vă veți sătura, pentru că mai dulce decât mierea sunt Eu. Că, cel ce Mă mănâncă, nu va mai flămânzi, și cel ce Mă ascultă pe Mine, nu se va rușina." Și iarăși: "Veniți de mâncați pâinea Mea și beți vinul pe care l-am pregătit vouă și lăsați nebunia voastră. Căutați înțelepciunea și veți trăi".

Iar David zice: "Apropiați-vă de Dânsul, și vă veți lumina și fețele voastre nu se vor rușina".

Iar apostolul zice: "Dacă ați înviat împreună cu Hristos, apoi cele de sus le căutați, unde este Hristos de-a dreapta Tatălui, șezând". Și mai zice încă: "Drept aceea, iată, nu sunteți străini și pribegi, ci cetățeni cu sfinții și cu cei apropiați ai lui Dumnezeu".

Deci, să ne apropiem de scaunul lui Dumnezeu, ca să luăm milă și să aflăm dar la vremea cea prielnică. Iar, Iubitorul de oameni Dumnezeu ne cheamă pe noi, zicând: "Veniți la Mine, toți cei osteniți și împovărați și Eu vă voi odihni pe voi. Luați jugul Meu asupra voastră și vă învățați de la Mine, că sunt blând și smerit cu inima și veți afla odihnă sufletelor voastre. Că jugul Meu este bun și sarcina Mea ușoară este"(Matei 11,28-30). Deci, acestea le grăiește, și ne cheamă pe noi, Însuși Hristos, Dumnezeul nostru.

Întru această zi, cuvânt al Sfântului Evagrie monahul, despre mântuirea sufletului.

În inima celui blând se odihnește înțelepciunea, iar sufletul cel ostenitor este scaunul nepătimirii. Lucrătorii cei răi își vor lua plată rea, iar, lucrătorilor celor buni, li se va răsplăti cu bună plată. Cel ce întinde lațul altuia, în laț va cădea și el. Mai bun este un țăran blând, decât un orășean iute și mânios. Iuțimea pierde cunoștința, iar îndelungă răbdarea o adună pe ea. Cum este un vânt tare în largul mării, așa este

mânia în inima omului. Cel ce se roagă lui Dumnezeu, fuge de ispite, iar inima cea netrebnică tulbură cugetul.

Să nu te înveselească prea mult pe tine băutura, nici să te saturi de bucate, ca să nu se îngrașe carnea trupului tău, că, apoi, te vor împresura pe tine gândurile cele spurcate. Să nu zici: "Astăzi este praznic, să bem; iar mâine este Duminică mare, să facem praznic." Că praznicul călugăresc nu este așa, ca, adică, să-ți saturi pântecele.

Paştile Domnului sunt ieşirea din răutăți, iar Cincizecimea este învierea sufletului. Praznicul lui Dumnezeu este nepomenirea de răutăți, că pe pomenitorul de rău îl va apuca plânsul, iar Cincizecimea Domnului este învierea dragostei. Cel ce urăște pe fratele său, în cumplită cădere cade. Praznicul lui Dumnezeu este înțelegerea cea adevărată, iar cine caută înțelegere mincinoasă, va muri urât. Mai bine este a flămânzi cu inima curată, decât a prăznui cu suflet necurat.

Cel ce-și curăță gândurile cele rele din inima sa, acela este cel ce și-a ucis pruncii săi cu piatră. Călugărul somnoros va cădea în rele, iar cel priveghetor, ca o pasăre ușoară este. Să nu te dedai pe tine la priveghere deșartă și seacă și să nu lași cuvintele cele duhovnicești, pentru că Domnul privește în suflet și te va scoate pe tine din tot răul. Somnul cel mult înmulțește gândurile, iar privegherea cea bună le împuținează pe ele. Somnul cel mult aduce griji și necazuri, iar cel ce priveghează scapă de acestea. Adu-ți aminte totdeauna de ieșirea ta din această lume și să nu uiți judecata cea veșnică și nu va fi păcătuire în sufletul tău. Prin pocăință să-ți îndreptezi sufletul tău, iar prin milostenie și blândețe să-l întărești pe el, chiar de va năvăli asupra ta duhul cel grabnic. Dar, atunci, să nu-ți lași chilia ta și, iarăși, să nu pierzi vremea prielnică. Că, precum cineva curățește argintul, așa se va curăți și inima ta. Și, precum aurul și argintul se curăță prin foc, așa și inima călugărului se curățește prin ispite. Duhul tulburării gonește lacrimile, iar duhul necazului sfărâmă rugăciunile.

Leapădă de la tine mândria și deșarta slavă, departe, să o gonești; că acela ce acum nu voiește slavă, se va mări în veacul ce va să fie, întru Iisus Hristos Domnul nostru.

Întru această zi, cuvânt al Sfântului Efrem Sirul, către monahi.

În viața aceasta lumească, cel ce își împodobește trupul său și-l schimbă cu felurite haine, acela slavă omenească are. Iar în cinul monahicesc, cel ce pe acestea le defaimă și ia aminte numai la trebuința cea de nevoie a trupului, își câștigă lui slavă

în ceruri, după cel ce zice: "De avem haine și acoperământuri, cu acestea să ne îndestulăm. Deci, să slujim cu bună plăcere lui Dumnezeu, Celui ce ne-a slobozit pe noi și să nu ne amăgim cu patimile stricăciunii, nici să luăm aminte la podoaba hainelor, a culionului, a brâului sau până și la frumusețea paramanului. Ci, pe cele smerite și lipsite de slava deșartă, să le căutăm și să le iubim, după cum se cuvine sfinților". Întru îmbrăcămintea hainelor, să nu te lauzi, aducându-ți aminte de cojocul lui Ilie și de sacul lui Isaia, precum este scris: "Mergi, ia sacul de la mijlocul tău și încălțămintele dezleagă-le de la picioarele tale". Nici îmbrăcămintea Botezătorului nu o uita. Deci, nu fi arătos la vedere, prin haină strălucită, ci, prin fapte bune să strălucească lumina ta înaintea tuturor, ca să fie proslăvit Domnul.

A căruia este slava. Amin.

Mitropolitul Augustin de Florina - Predică la pomenirea Sfântului Tarasie (25 februarie) - „Smerenia sfinţilor”

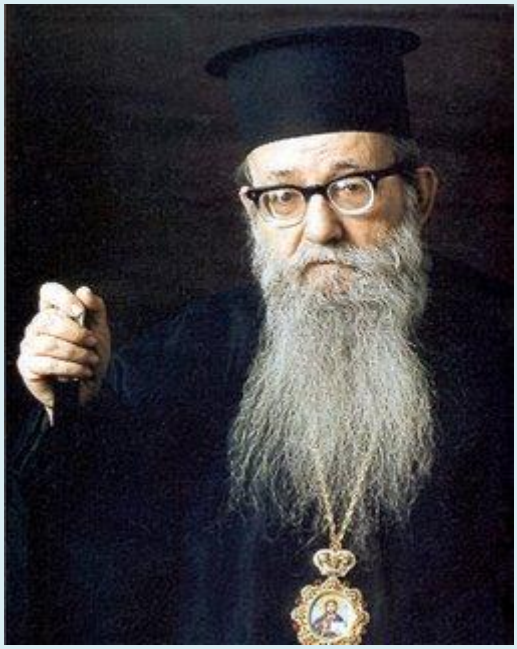

Biserica, iubiţilor, ca să-i înveţe pe copiii ei marile adevăruri ale credinţei, foloseşte icoane; icoane pe care le zugrăveşte în faţa lor când prin cuvinte, când prin culori.

De exemplu, prin cunoscuta Parabolă a fiului risipitor, Biserica noastră ne prezintă o icoană, folosind cuvintele Evangheliei: icoana omului care se pocăieşte şi cade la picioarele tatălui şi-şi cere iertare pentru toate păcatele făcute. Prin această frumoasă parabolă a fiului risipitor, icoană a pocăinţei sincere, Biserica ne invită şi pe noi, fiii risipitori mai mici, să ne pocăim cu sinceritate şi să cerem iertare de la Tatăl cel ceresc. Se cuvine ca noi toţi, da, noi toţi, mireni şi clerici, femei şi bărbaţi, săraci şi bogaţi, împăraţi şi patriarhi, toţi fără excepţie, cât mai trăim în această lume deşartă, să arătăm adevărată pocăinţă şi cu durere în inimă şi lacrimi în ochi să spunem şi noi: „Părinte, am greşit la cer şi înaintea Ta şi nu mai sunt vrednic să mă numesc fiul Tău” (Luca 15, 21).

Dar Biserica, în afară de aceste icoane, pe care ni le zugrăveşte prin învăţătura ei, foloseşte şi alte icoane, care se zugrăvesc cu culori pe lemn. Şi dă o mare importanţă şi acestora.

Biserica noastră sărbătoreşte pomenirea unui mare erou şi apărător al Ortodoxiei, a Sfântului Tarasie, care s-a luptat mult pentru ca Biserica să aibă icoane, icoanele

lui Hristos, ale Maicii Domnului şi ale sfinţilor. Cât de mult se împodobeşte şi se înfrumuseţează Biserica atunci când are icoane, dar şi cât de multe învaţă poporul de la icoane! În bisericile bizantine, printre alte icoane, zugravii pictau şi unele minuni ale lui Hristos, dar şi anumite parabole. De exemplu, au zugrăvit şi Parabola fiului risipitor. Astfel, credincioşii aveau în faţa lor o icoană dublă; pentru că aceluia care vedea zugrăvită Parabola fiului risipitor i se năştea curiozitatea de a-l întreba pe preot şi de a asculta din gura lui frumoasa parabolă, dacă era analfabet. În felul acesta se învăţa de două ori: şi din cele care se priveau şi din cele care se auzeau.

Cât de mult am fi învăţat dacă într-un loc al bisericii ar fi fost şi astăzi zugrăvită icoana cu fiul risipitor, de exemplu!

Despre Sfântul Tarasie, care este sărbătorit pe 25 februarie şi care s-a luptat pentru sfintele icoane, vom vorbi aici.

***

Sfântul Tarasie s-a născut în Constantinopol în secolul al VIII - lea într-o perioadă foarte tulbure, pentru că lumea de atunci era despărţită în două tabere: o tabără erau ortodocşii, care voiau să aibă în biserică icoane; alta erau ereticii, iconomahii, care voiau să arunce şi să ardă toate icoanele. Familia lui Tarasie aparţinea taberei ortodoxe. Părinţii lui erau evlavioşi. Astfel Tarasie a fost educat într-un mediu ortodox. Şi deoarece avea o mare chemare faţă de studiu, părinţii lui l-au trimis la şcoli. A studiat şi s-a pregătit foarte bine. Încă tânăr fiind a devenit funcţionar superior la palat. Atunci, împărătească era Irina.

Din cauza groaznicului război pe care îl duceau iconomahii, patriarhul Pavel de atunci a obosit, a demisionat, s-a dus într-o mănăstire şi peste puţin timp a murit.

Acum cine avea să devină patriarh? Împărăteasa voia să devină Tarasie. Şi nu doar împărăteasa şi nobilii, ci şi întregul popor bine credincios. Pe el l-au considerat vrednic în acele zile dificile. Dar Tarasie era un suflet smerit. Îşi simţea neputinţa şi păcătoşenia şi încercase să evite greaua demnitate. Dar în urma unei mari presiuni a cedat şi a acceptat să fie hirotonit, însă cu condiţia convocării unui Sinod Ecumenic pentru a fi soluţionată chestiunea icoanelor, iar lumea să-şi redobândească pacea. Condiţia aceasta a fost acceptată. Tarasie a fost hirotonit şi instalat ca patriarh. Iconomahii, care erau o tabără foarte puternică, i-au pus multe piedici. Dar Sfântul Tarasie a învins toate piedicile, iar la sfârşit, la Niceea din Asia Mică, în 787, a avut loc Sinodul al VII - lea Ecumenic, care i-a şi condamnat pe icono-

mahi. A fost o luminoasă biruinţă a Ortodoxiei, iar principalul ei autor a fost Sfântul Tarasie.

Dar Sfântul Tarasie nu s-a luptat doar pentru credinţă. S-a luptat şi pentru morală. Voia ca ortodocşii - şi desigur cei care deţineau mari demnităţi - să trăiască potrivit învăţăturilor Ortodoxiei. Şi pe oricine vedea că iese de pe linia aceasta, că încalcă legile Bisericii şi că trăieşte o viaţă stricată, îl mustra pentru exemplul său rău.

Când tânărul împărat Constantin al VI - lea, fiul Irinei, şi-a izgonit femeia legiuită pentru a lua alta, patriarhul Tarasie s-a împotrivit acestei dorinţe nelegiuite a împăratului. Dar împăratul a găsit un preot nevrednic care l-a cununat în chip nelegiuit. Sfântul Tarasie, care nu a dat permisiunea preotului ca să cunune cuplul nelegiuit, l-a caterisit imediat pe preot.

Împăratul s-a mâniat. A împresurat episcopia cu soldaţi şi l-a ameninţat pe patriarh cu exilul. Dar Sfântul Tarasie nu a cedat. Avea şi poporul alături de el. Şi dacă îndrăznea împăratul să-i facă vreun rău lui Tarasie, poporul s-ar fi răsculat şi ar fi făcut revoluţie. Împăratul s-a temut.

Trimisului împărătesc care cerea un compromis, Tarasie i-a răspuns: Spuneţi împăratului că Tarasie nu cedează. Cum va sta împăratul în faţa lumii? Cum îi va pedepsi pe bărbaţii care îşi lasă femeile lor şi se duc cu alte femei, de vreme ce el, cel dintâi a dat un exemplu rău? Carte de despărţire nu-i dau. Nunta nelegiuită pe care a făcut-o nu o binecuvintez. Prefer să fiu răsturnat de pe tron decât să binecuvintez astfel de nelegiuiri… Astfel a răspuns Tarasie trimisului împăratului.

Poporul bine credincios a stat de partea sfântului patriarh, iar patriarhul a rămas în tron. A rămas pe tron nu pentru onoruri şi slavă, ci pentru a sluji poporul lui Dumnezeu. O mare avere, pe care a moştenit-o de la părinţii săi bogaţi, a împărţit-o săracilor.

Trăia o viaţă ascetică. Se ruga şi studia Sfânta Scriptură şi pe Părinţi şi învăţa continuu.

Clericii stricaţi nu puteau să rămână lângă el. Şi pe acei preoţi, care dăduseră bani episcopilor nevrednici ca să-i hirotonească, i-a izgonit din Biserică şi a emis o lege: acela care devine preot cu bani să fie caterisit. Pentru că banii pe care îi dă cineva ca să cumpere harul dumnezeiesc sunt ca banii pe care i-a luat Iuda pentru a-L vinde pe Învăţătorul.

Preotul, care vrea să-şi păstreze la înălţime preoţia sa, nu se cuvine să ia bani pentru el însuşi când săvârşeşte Tainele. De aceea, şi noi, în jurisdicţia noastră, am interzis preoţilor să ia bani la diferitele slujbe. Am întrerupt şi aşa-numitele „norociri" (banii pe care i-ar primi un preot în afara salariului - n.tr.), deoarece şi acestea sunt un fel de simonie, pe care a condamnat-o Tarasie.

După această digresiune să revenim la Sfântul Tarasie. Douăzeci de ani a rămas în tron. Nici o zi nu a încetat să lucreze şi să se ostenească pentru popor. După aceea, s-a retras într-o mănăstire, pe care o zidise el însuşi, şi acolo, ca şi cum era ultimul păcătos, plângea şi cerea mila lui Dumnezeu.

Auziţi, creştinii mei? Un patriarh, care a trăit o viaţă sfântă, a făcut minuni şi a slăvit Biserica, plânge pentru păcatele lui. Şi noi, clerici şi mireni, ce facem? Unde sunt lacrimile noastre? Unde este pocăinţa noastră? Din păcate, nu ne învaţă exemplul Sfântului Tarasie, care plângea şi cerea mila lui Dumnezeu.

Fie ca prin mijlocirile Sfântului Tarasie, marele apărător şi erou al Bisericii, Dumnezeu să ne dea şi nouă pocăinţă adevărată.

Mitropolitul Augustin Kandiotis

Sursa: Cartea "Flori înmiresmate" - episcopul Augustin Kandiotis

Pr. Ioan Iovan despre Sfântul Tarasie, arhiepiscopul Constantinopolului

Scris de Claudiu Balan

Transcript:

"Acuma am uitat ceva și vreau să îmi plătesc datoria pe care v-o am. Vârsta sau ce m-a făcut să uit din predică să vorbesc despre Sfântul Tarasie chiar în ziua de astăzi... Mă acceptați să mă completez?

Credincioșii: Da, părinte!

Acest Sfânt Tarasie a fost ca într-un fel de grad de ministru. A fost civil: nici seminar, nici Teologie, nici nimic. Și așa era de curat cu viața încât l-au ales patriarh. El s-a dat să nu primească, că este nevrednic, că el nu știe nimic și nu l-au acceptat, până la urmă a trebuit să fie hirotonit și l-au făcut patriarh. Ce se întâmplă? Acest patriarh iubea foarte mult Liturghia. Văzând că nu vine lumea și că mai curând se duce la piață a făcut un lucru pentru care azi l-ar caterisi pe loc: a luat antimisul de pe Sfânta Masă, acoperământul acela care este cu Sfintele Moaște, fără de care nu se face Liturghia. Acesta este antimisul. Este un veșmânt, se desface, și pe ea se face sfințirea Darurilor, tot ce cade se șterge cu buretele, și în colț sunt moaște de la un sfânt, ca să înțeleagă toți că nici pe vrednicia episcopului, nici pe vrednicia unui preot se face Liturghie, că nu suntem vrednici! Dar pe vrednicia moaștelor unui sfânt, fost martir, ierarh sau ce este.

Eh, așa a făcut sfântul și a dus antimisul și a vorbit și i-a spus diaconului: Așează o masă acolo, în piață, în mijlocul pieței a făcut Liturghie. Bineînțeles a împărtășit acolo, care era în biserică i-a dus acolo și știți ce le-a spus sfântul? „Fraților și oameni buni, n-ați venit la Hristos, uite, a venit Hristos la voi! Rușinați-vă și veniți la El!” Și i-a băgat pe toți pe urmă în biserică și mulți, foarte mulți s-au folosit și nu mai lipseau de la Sfânta Liturghie.

Nu cere Dumnezeu toată ziua Sfinte Liturghii, dar cum era și atunci, o oră-două să dai lui Dumnezeu nu este mult. (...)

Tot acesta, când împăratul a vrut să dea la o parte pe împărătească, să-și ia o femeie mai ușoară, l-a mustrat și a zis că nu se cuvine să faci sminteala asta. Și atunci l-a trimis în surghiun împăratul, l-a scos din scaun, cum de îndrăznește să îi facă așa și l-a trimis la o mănăstire de canon, ca să fie vinovat.

După ce a terminat canonul și și-a dat seama pentru că poporul pe urmă s-a întors împotriva împăratului, l-a dus (nu știu cât a stat, câțiva ani de zile) locul s-a inversat și împăratul a ajuns ținta unui proces și a fost condamnat la moarte.

Pe vremea accea, Biserica era locaș de refugiu, n-aveai voie să prinzi nici pe un arestat, nici pe un condamnat la moarte. A ajuns în biserică, nu ai voie să pui mâna pe el. Era socotit imun, nu aveai voie să te atingi de el dacă s-a refugiat.

Să vedeți... împăratul s-a refugiat în biserica Sfântului Tarasie. Hm? N-a zis împăratului: „Ce te ascunzi, că pe mine m-ai pedepsit?” Ci îl scotea, iubiți credincioși, din altar, îl acoperea cu mantia lui (...) Iată cum a răspuns el la răutatea împăratului: l-a acoperit, l-a ținut, l-a găzduit.

Dragii mei, încheierea vieții lui e o frumusețe. Nu i-a lipsit o zi la Liturghie. Și când nu mai putea, își dădea seama că se sfârșește, i-a rugat pe diaconi să îl ducă să mai facă o Liturghie, fiind sprijinit de ei a făcut Liturghie.

Dar viața lui, iubiți credincioși, e plină de minuni. (...) Eu m-am hotărât să îl iubesc pe Hristos și potirul Lui Că dacă îl am pe El în brațe (și nu vreau numai să Îl am eu, vi-L dau și vouă) vi-L recomand, să știți... sănătoși, bolnavi, cum îți fi... Hristos este sănătatea noastră, este puterea noastră, este viața noastră, este sfârșitul nostru. Amin!"

Sursa:

http://ioaniovan.ro/predici/101-pr-ioan-iovan-despre-sfantul-tarasie-arhiepiscopul-constantinopolului

Pr. Ioniță Apostolache - Sfântul ierarh Tarasie, un apologet al sfintelor icoane

25 feb, 2022

Între marii apologeţi ai sfintelor icoane din secolul al 8-lea se numără şi Sfântul ierarh Tarasie. Patriarh al Constantinopolului între anii 784 şi 806, acest mare mărturisitor al primului mileniu creştin a avut prin teologia sa un aport considerabil în edificarea doctrinei iconologice din cadrul celui de-al VII-lea Sinod Ecumenic de la Niceea (787).

Apropiat al Sfintei împărătese Irina, fiind o vreme secretarul personal al acesteia în perioada de regenţă, cultivatul şi cărturarul teolog Tarasie a fost rânduit spre cea mai înaltă slujire clericală a imperiului direct din rândul laicatului.

Sfetnicul Sfintei împărătese Irina

La moartea fostului patriarh al capitalei, Pavel, Sfânta împărătească Irina, simţind încă apăsarea pericolului crizei iconoclaste, care era departe de a fi rezolvată, trebuia să aleagă providenţial pentru binele mântuitor al Bisericii. Era pregătită pentru eventualele nemulţumiri şi discuţii care urmau să apară în consecinţa acestei alegeri, însă era foarte sigură că marea capacitate teologică a Sfântului Tarasie şi mai ales ataşamentul său faţă de credinţa cea adevărată erau soluţia de rezolvare a crizei doctrinare.

Aşa se face că, în ziua de 25 decembrie 784, a fost hirotonit şi întronizat ca patriarh al Constantinopolului. După învestire, patriarhul „a trimis o enciclică, însoţită de o mărturisire de credinţă adresată papei Adrian I al Romei şi patriarhilor răsăriteni, care, datorită iconoclaştilor din Constantinopol, întrerupseseră legăturile cu Constantinopolul.

Pentru că Tarasie fusese mai înainte de alegere simplu laic, papa şi-a arătat nemulţumirea, reamintind încălcarea normelor canonice. I s-a cerut lui Tarasie să condamne hotărârile sinodului iconoclast de la Hieria.

În şedinţa a doua a Sinodului al VII-lea Ecumenic (26 septembrie 787), Tarasie a ştiut să poarte astfel discuţiile încât să dea satisfacţie papei fără a recunoaşte în vreun fel pretenţiile lui de primat" (Pr. dr. Constantin Băjău, Curs pentru masteranzi, Craiova, 2018).

Preşedintele Sinodului al VII-lea Ecumenic

Sfântul Tarasie este unul din promotorii celui de al VII-la Sinod Ecumenic de la Niceea. Alături de Sfânta împărătească Irina, patriarhul a cerut convocarea sinodului, ocupându-se personal de toate pregătirile necesare desfăşurării marelui eveniment.

Convocarea sinodului a avut loc în luna august a anului 787, prima şedinţă desfăşurându-se în Biserica „Sfinţii apostoli" din Constantinopol, sub conducerea patriarhului Tarasie. Lucrările au fost întrerupte la scurt timp de garnizoana trupelor staţionate în capitală, constituită din comandanţi şi ostaşi iconoclaşti. Aceştia, nesocotind astfel autoritatea împărătesei, despre care considerau că a urcat pe tron în mod nedrept, au descins în biserică şi i-au evacuat cu forţa pe episcopi.

Faţă de acest abuz, patriarhul şi împărăteasa nu au reacţionat deloc în pripă. Totul a fost din nou şi cu mai mare grijă calculat, sinodalii fiind chemaţi de data aceasta la Niceea, în luna septembrie a aceluiaşi an. Sub o motivaţie circulară din punct de vedere istoric, având autoritatea şi puterea primului Sinod Ecumenic de la Niceea, cel de al VII-lea Sinod Ecumenic sau Niceea II a aprobat o serie de documente dogmatice pentru certificarea definitivă a învăţăturii despre cinstirea sfintelor icoane.

„A fost aprobată Epistola papei Adrian către Irina, în ea fiind definită venerarea (cucernică şi cinstitoare) care putea fi dăruită icoanelor, ca fiind distinctă de adorare, ce putea fi adusă doar spiritual lui Dumnezeu. Scrierile lui Ioan Damaschin şi

Gherman al Constantinopolului au fost înălţate la rangul de călăuze autentice pentru aspectele teologice implicate în venerarea icoanei şi a moaştelor (Teodor Studitul va fi adăugat mai târziu pe listă)" (Pr. John Anthony McGuckin, Dicţionar de teologie patristică, Iaşi, 2014, p. 472).

Contribuţia apologetică a Sfântului Tarasie

Revenind la Sfântul Tarasie, lupta sa împotriva ereziei iconoclaste începuse cu mult timp înainte de sinod. Era pe deplin conştient de marele rău pe care îl adusese această schismă şi a făcut tot posibilul să o înlăture. Graţie deosebitelor sale calităţi diplomatice şi rafinamentului teologic, el a înfruntat şi a depăşit numeroase dispute şi tensiuni ivite în cadrul sinodului, reuşind în cele din urmă să restabilească locul teologic şi cultul icoanelor în Biserică. Tot lui i se datorează respingerea oficială a unor hotărâri iconoclaste confirmate printr-un sinod local în anul 754. Documentul său a fost citit şi aprobat la Niceea II. Acestui demers i se adaugă o serie de scrisori şi cuvântări pe care patriarhul le-a dedicat lămuririi teologice a cinstirii sfintelor icoane.

Cu toate acestea, Sfântului Tarasie i s-a reproşat că, în anumite probleme, a tratat lucrurile cu prea mare indulgenţă. Reprimirea episcopilor iconoclaşti a fost una dintre problemele ridicate de contestatarii săi, între ei numărându-se şi Sfântul Teodor Studitul.

„După ce împăratul Constantin VI se căsătoreşte a doua oară, el este din nou criticat, pentru că a acceptat această căsătorie. Drept răspuns, el îl depune din treaptă pe preotul care a oficiat căsătoria. După ce Irina a fost înlăturată de la tron, Tarasie oficiază slujba de înscăunare a împăratului Nichifor" (Remus Rus, Dicţionar enciclopedic de literatură creştină, Bucureşti, 2003, pp. 801-802).

Argumente teologice pentru combaterea simoniei

În afară de teologia sa iconodulă, Sfântul Tarasie a mai scris şi un tratat „împotriva simonienilor", trimis sub forma unei epistole către papa Adrian al Romei. Pe lângă bine întocmita argumentaţie teologică, această lucrare a beneficiat şi de un vădit caracter pastoral.

Iată ce spune sfântul patriarh despre acest păcat răspândit în vremea sa mai cu seamă în cetatea Romei: *„Că de se vinde vrednicia preoţiei, apoi de prisos a se cere de la dânşii cinstita petrecere a vieţii, şi vieţuirea cea întru curăţenie şi în fapta bună. De prisos este după şi dânşii şi Pavel dumnezeiescul apostol care învaţă: Se*

cade episcopului să fie fără de prihană, treaz, întreg la minte, cucernic, învăţător, înfrânat, ţinându-se de credinciosul cuvânt al învăţăturii. Ca puternic să fie şi a mângâia cu învăţătura cea sănătoasă şi a mustra pe cei ce zic împotrivă (I Timotei 3, 1). Toate acestea se depărtează de la vânzătorul şi cumpărătorul preoţiei. Deci, întrebuinţările cele zise de sfântul ce stau de faţă, hotărăsc străin cu totul de preoţie pe cel ce oarecând a dat sau a luat, ori în ce timp, ori mai înainte de hirotonie, ori şi după hirotonie. Că luarea este luare oricând. Ci şi toate înaintările cele bisericeşti se ridică pentru darea banilor" (Pidalion, Epistola lui Tarasie al Constantinopolului către Papa Adrian, tâlcuită, p. 530).

Eruditul patriarh a trecut la cele veşnice în ziua de 25 februarie 806, „fără a vedea contra ofensiva iconoclastă iniţiată de împăratul Leon al V-lea armeanul (813-820) prin Sinodul de la Constantinopol în anul 815".

Marea sa carismă teologică şi lucrarea apologetică au fost continuate de nepotul său, Sfântul Fotie cel mare, la rândul său patriarh al Constantinopolului.

Presbiter Ioviţa Vasile - Sfântul Tarasie al Constantinopolului: cuvinte grele asupra ereticilor iconoclaşti

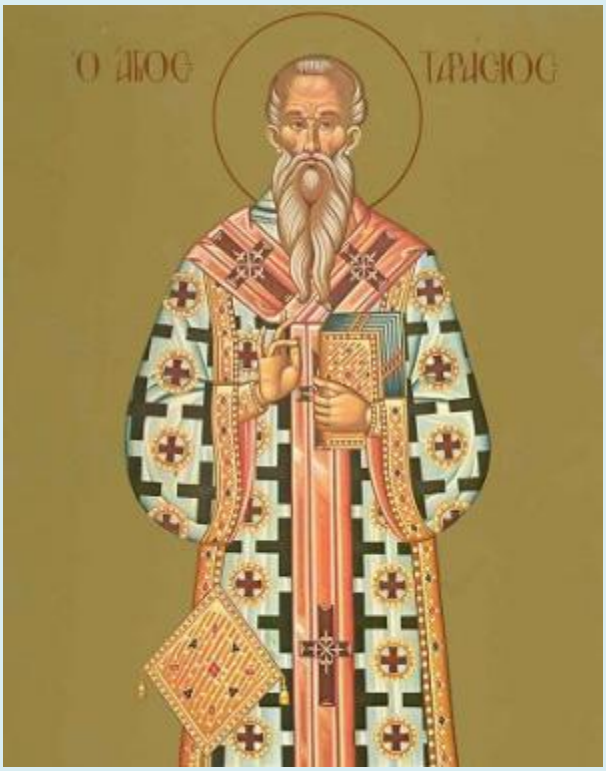

Sfintele icoane au fost, şi sunt şi acum, ţinta dispreţului evreilor, musulmanilor, ecumeniştilor şi, în general, a tuturor vrăjmaşilor lui Dumnezeu şi ai Sfintei Biserici. Aceştia se ridică şi acum cu multe hule împotriva lor. Biserica însă îşi cunoaşte misiunea şi menirea ei, şi de aceea apără icoanele sfinte împotriva tuturor rătăciţilor lumii.

Astăzi pomenim pe Sfântul Tarasie al Constantinopolului. A rânduit Dumnezeu ca el să păstorească turma dreptmăritoare în vremuri grele, când vrăjmaşii văzuţi ai Bisericii au împlinit vrerea văjmaşilor nevăzuţi, diavolii, luptând cu multă răutate împotriva icoanelor.

Evreii conduceau din umbră această luptă şi, ne spun cărţile bisericeşti, în Beirut au batjocorit o icoană care avea pe ea Preacuratul chip al Mântuitorului nostru Iisus Hristos. Văzând că şi în Biserică s-au osebit unii care nu sufereau a fi cinstite, Sfântul Tarasie a socotit că este de mare trebuinţă ca un Sfânt Sinod Ecumenic să se întrunească şi să stârpească această erezie. De aceea el a stăruit pe lângă tânărul împărat Constantin şi mama sa Irina. Aşa a fost aleasă cetatea Niceea, unde în 24 septembrie 787 au început Sfinţii părinţi să vorbească despre erezia iconoclastă şi

despre sfintele icoane care trebuiau păstrate, împotriva voii tututor vrăjmaşilor întunecaţi la minte de diavolul. 367 de Sfinţi părinţi s-au adunat la acest Sfânt Sinod Ecumenic întru apărarea adevărului revelat.

Cei care dintre păstorii Bisericii căzuseră în mrejele acestei erezii şi şi-au dat seama de păcatul lor, s-au pocăit şi Sfinţii părinţi au primit cu bucurie întoarcerea lor şi i-au iertat.

Aceştia au citit în auzul tuturor aceste cuvinte: *„Cei ce nu cinstesc sfintele icoane să fie anatema; cei ce aduc cuvinte din Dumnezeiasca Scriptură împotriva sfintelor icoane să fie anatema; cei ce numesc idoli sfintele icoane să fie anatema; cei ce se leapădă de predaniile Sfinţilor părinţi, precum se lepădau Arie, Nestorie, Eutihie, Dioscor, şi nu voiesc să le primească pe acelea care sunt arătate lor din dumnezeiasca Scriptură, să fie anatema; cei ce zic că sfintele icoane nu sunt date de către Sfinţii părinţi să fie anatema; cei ce grăiesc că Sobornicească Biserică primeşte idoli să fie anatema”*(După Vieţile Sfinţilor pe februarie, Ed. Mănăstirea Sihăstria, 2005, p. 289-300).

Aş propune ca distinsele personalităţi din lumea ortodoxă, care participă la întâlnirile ecumenice cu toţi iconoclaştii lumii, să citească cuvintele de mai sus în auzul tuturor, apoi să se retragă dintre ei.

Pentru rugăciunile Sfântului Tarasie, Doamne Iisuse Hristoase Fiul lui Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi păcătoşii.

Sursa:
https://ortodoxiacatacombe.wordpress.com/2019/02/25/sfantul-tarasie-al-constantinopolului-cuvinte-grele-asupra-ereticilor-iconoclasti/

Sfântul ierarh Tarasie, patriarhul Constantinopolului, Turcia (25 februarie)

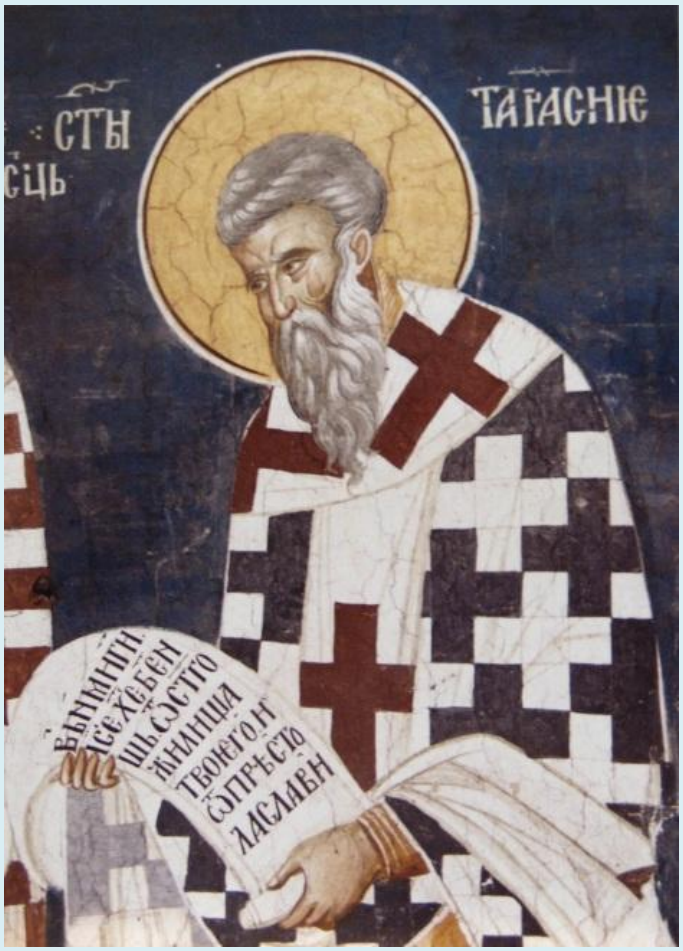

Acesta s-a născut la Constantinopol din părinți de neam bun, Gheorghe și Encratia. Trecând prin toată înțelepciunea cărții, primi în palatele împărătești diferite dregătorii, iar pentru înțelepciunea și obiceiul său cel bun ajunse unul din sfetnicii împărătești.

Când începu a împărăți Constantin, fiul lui Leon, cu maica sa Irina, pe când Constantin avea numai 10 ani, era eresul împotriva sfintelor icoane, început de Leon Isaurul. Patriarhul Pavel, care fusese și în vremea pomenitului împărat Leon, încă și după moartea împăratului se temea să mărturisească pe față adevărata credință, pricină pentru care lupta împotriva sfintelor icoane se întărea foarte mult în cetatea Constantinopolului și în părțile dimprejur.

Deci îmbolnăvindu-se, se duse din casa patriarhiei, unde stătuse ca patriarh numai 4 ani, și se retrase în mănăstirea Sfântului Flor unde luă sfânta schimă.

Sfânta împărătească Irina (pomenită la 7 august)

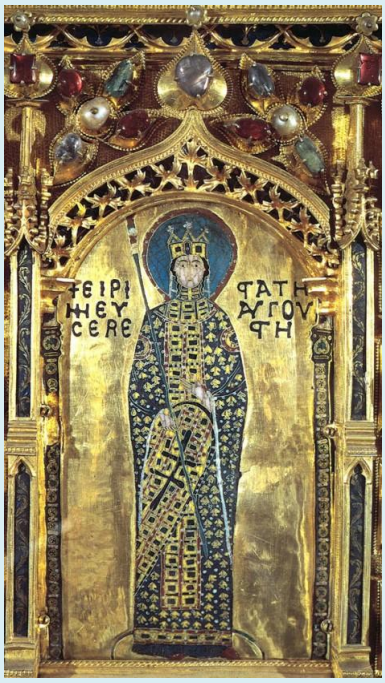

Sfânta împărătească Irina dimpreună cu fiul său Constantin merseră la patriarh şi îl întrebară:
- De ce ai făcut asta părinte?

Iar dânsul răspunse:
- Boala mea şi aşteptarea morţii celei grabnice m-au adus să iau acest chip al schimei; iar mai ales tulburarea Bisericii şi grozăvia m-au silit să las scaunul patriarhiei. Căci nu se putea să scap de cursele credinţei celei rele, de care m-am legat cu limba şi cu mâna şi de care lucru mă căiesc foarte mult. Să nu lăsaţi mai mult ca eresul cel urât să pustiască via lui Hristos, în vremea credincioasei voastre împărăţii. Aveţi lucrător iscusit care poate să păzească învăţătura cea adevărată a Bisericii.

Împărăteasa îş întrebă:
- De cine grăieşti aceasta, părinte?

Răspuns-a patriarhul:
- De Tarasie grăiesc, care este întâiul dintre sfetnicii voştri cei împărăteşti.

Mergând credincioasa împărătească Irina şi aflându-l pe Tarasie, deşi acesta era în haina mirenească, îi ceru să urce la prea înalta treaptă a patriarhiei.

Tarasie însă răspunse:
- Văd iarăși Biserica lui Dumnezeu risipită și despărțită, și cumplit este blestemul și depărtarea de la Biserica lui Dumnezeu. De se va aduna sobor a toată lumea și toți ne vom uni într-o credință, apoi voi primi, deși sunt nevrednic și neiscusit a lua cârmuirea Bisericii.

Auzind aceasta toți, se învoiră, iar Sfântul Tarasie se înduplecă a urca pe scaunul patriarhiei.

Deci adunându-se la Niceea cel de-al 7-lea sobor, în care fusese în anul 318 și cel dintâi sinod, veniră 367 de cuvioși părinți. Acesta ținu de la anul 783 la anul 787.

Sinodul al 7-lea ecumenic

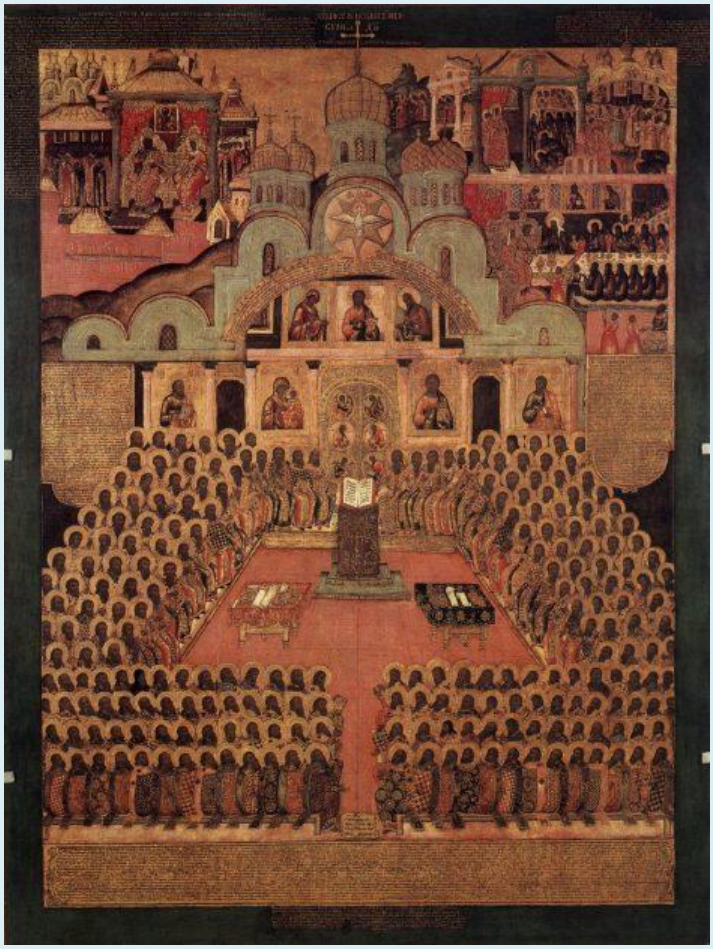

Astfel, din purtarea de grijă a prea sfințitului patriarh Tarasie și sârguința dreptcredincioasei împărătese Irina, se lepădă eresul luptării contra sfintelor icoane, iar pacea lui Hristos se dărui Bisericii.

Sfântul Tarasie ocârmui bine biserica lui Dumnezeu, apărând pe cei năpăstuiți și ajutând pe cei ce erau în primejdie.

Înfrânarea și postirea lui erau mari de-a pururea, dormind puțin și petrecând în rugăciuni și cugetări duhovnicești întreaga noapte. Nu se odihni pe pat moale, nici nu îmbrăcă haine moi, făcându-se tuturor pildă de smerenie. Spre cei aflați în nevoie era milostiv, căci hrănea pe cei flămânzi și îmbrăca pe cei goi, cărora și bolniță le făcu și în toate zilele le făgădui hrană din venitul patriarhiei, și singur le slujea lor, iar mai ales în ziua Învierii lui Hristos le punea masa cu mâinile sale.

Ajungând împăratul Constantin la vârsta de 20 de ani, îndemnat de sfetnicii cei răi, o îndepărtă pe dreptcredincioasa împărătească Irina, maica sa, de la ocârmuire, împărăți singur și răzvrătindu-se foarte, începu a vieți în necuviință, urând pe soția sa Maria, și păcătuind în taină cu o oarecare Teodotia.

Pentru aceasta, Sfântul Tarasie îl mustră cu multe cuvinte pline de înțelepciune pe tânărul împărat care nevoind a asculta povețele, o izgoni pe leguita soție la o mănăstire de călugărițe unde o îmbrăcă în haina monahală cu sila și se însură cu cea zisă mai înainte, care îi era pe deasupra și rudenie după tată. Iar mijlocitorul la acea nuntă fu un preot oarecare Iosif, econom al Bisericii, fără știrea sfântului patriarh. Pentru aceea, preotul acela fu izgonit mai apoi din Biserică.

Văzând Sfântul Tarasie că nu poate cu niciun chip să despartă acea însoțire nelegiuită, ba auzind încă și că împăratul se lăuda că dacă îl va opri de la nuntă, va ridica iară eresul împotriva sfintelor icoane, îl lăsă să petreacă în fărădelegi, ca nu cumva răutate mai amară să vină asupra Bisericii.

Și mâniindu-se împăratul asupra patriarhului, îi făcea diferite supărări, iar sfântul le răbda pe toate, împlinind mai departe cele cuvincioase rânduielii sale celei păstorești.

Iar pe împărat l-a ajuns pedeapsa lui Dumnezeu, căci după câtăva vreme maica lui Irina, văzând viața lui cea rea și dorirea lui de a ridica iarăși luptă împotriva sfintelor icoane, sfătuindu-se cu cei mai de frunte boieri, îl apucă de fiul săi și îl închise în palatul în care îl născuse, poruncind să îi scoată ochii, precum și el făcuse la trei unchi ai săi și frați ai tatălui său. Primind astfel de pedeapsă, împăratul muri de durere. Iar Irina însăși luă iarăși sceptrul împărăției îndreptând toate cele răzvrătire de fiul său.

Iar Sfântul Tarasie petrecu în pace și liniște, bine păscând turma lui Dumnezeu. În toate zilele de la sfințirea sa ca arhiereu, săvârșea dumnezeiasca Liturghie și nici-odată nu o lăsa, chiar și în boală fiind.

Ajuns la adânci bătrâneți și cuprins de boală, în chip pașnic și cu fața luminoasă își dădu sufletul în mâinile Domnului căruia Îi slujise cu credincioșie întreaga viață, din care 22 de ani ca patriarh. Plângându-l toți, îl îngropară în mănăstirea zidită de dânsul în Bosfor, de unde începu a dărui tămăduiri tururor celor ce se apropiau de mormântul său. Încă și mulți luând untdelemn din candela ce veghea la mormânt și ungându-se cu dânsul dobândeau tămăduire.

\+ * + * +

Revărsându-se râurile harurilor Duhului astăzi, la pomenirea ierarhului lui Hristos, adapă cugetele credincioșilor și spală patimile și spurcăciunile sufletelor.

Ca un chip însuflețit și ca un stâlp viu al faptelor bune și al credinței, stând de față, strigi neîncetat cu faptele și cu cuvintele, înțeleptule, și pe toți credincioșii îi îndemni să te urmeze. Pentru aceea și ei uitându-se la tine, te cinstesc cu pomenire nepieritoare. *(din Canonul sfântului ce se citește la Utrenie)*

Ca un soare mare, cu strălucirile dogmelor și ale minunilor, luminezi totdeauna plinirea lumii, tăinuitorule al celor cerești, prea fericite Tarasie. *(Condacul sfântului)*

Cu dumnezeiești strălucire ale darurilor, prea înțelepte Tarasie, luminezi Biserica lui Hristos, propovăduitorule al Dumnezeirii. Că supunând, părinte, ceea ce este mai rău celui mai bun, te-ai arătat dumnezeiască oglindă a prea slăvitei Dumnezeiri, celei în trei Lumini, de la care luminându-te, luminezi toată lumea, ierarhe. *(Luminânda sfântului ce se citește la Utrenie)*

Sursa:
https://sfintisiicoane.wordpress.com/2013/02/25/sfantul-ierarh-tarasie-patriarhul-constantinopolului-turci-25-februarie/

ro.orthodoxwiki - Tarasie al Constantinopolului

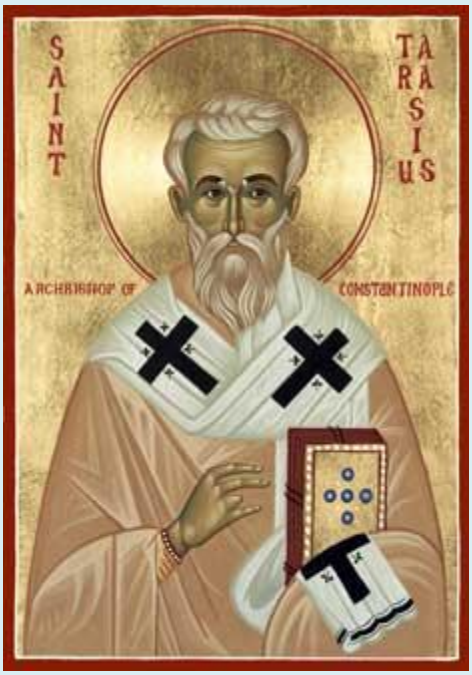

Cel întru sfinți părintele nostru Tarasie al Constantinopolului, (gr. Ταράσιος), a fost patriarh al Constantinopolului între anii 784-806. A acceptat tronul constantinopolitan cu condiția convocării unui Sinod Ecumenic care să tranșeze chestiunea cinstirii icoanelor. Prăznuirea lui se face pe 25 februarie.

Date personale
Naștere: cca 730, Constantinopol
Mutare la Domnul (†): 25 februarie 806, Constantinopol
Localizare: Constantinopol, Imperiul Bizantin
Naționalitate: grec
Date cult:
Tip: ierarh
Data canonizării: dată necunoscută
Prăznuire la data de: 25 februarie
Recunoaștere: pan-ortodoxă

Viața

Se crede că Tarasie s-a născut la Constantinopol în preajma anului 730, fiind fiul Encratiei și al lui Gheorghe, un judecător de rang înalt. Provenea dintr-o familie ilustră, având legături de sânge cu familia viitorului patriarh, Sfântul Fotie cel

mare. A primit o educație aleasă și a urmat o carieră în administrația civilă a Imperiului Bizantin. A fost repede promovat la curtea împăratului Constantin al VI-lea și a mamei sale, bine credincioasa Irina împărăteasa. A ajuns până la rangul de senator și în cele din urmă a devenit secretar imperial (asekretis) al lui Constantin al VI-lea și al împărătesei Irina.

În acea vreme, Biserica era răscolită de tulburările iconoclaste. Patriarhul Pavel al IV-lea, care fusese inițial un susținător al iconoclaștilor, însă mai apoi se pocăise, a demisionat din funcție pe motiv de boală și de vârstă înaintată. S-a retras la o mănăstire și a îmbrăcat marea Schimă.

Când împărăteasa Irina și fiul ei Constantin au apelat la el, cerându-i sfatul cu privire la succesorul său, Pavel le-a recomandat drept cel mai potrivit urmaș pe Tarasie, care la acea vreme era încă mirean. Însă, deși era mirean, Tarasie era, ca mulți dintre membrii familiilor bizantine de vază, cunoscător în ale teologiei, iar alegerea unor mireni competenți ca episcopi nu era un lucru nemaiauzit în istoria Bisericii.

Când împăratul și împărăteasa i-au oferit această însărcinare, Tarasie a refuzat multă vreme, considerându-se nevrednic de a primi un asemenea rang. În cele din urmă, a cedat insistențelor, însă cu condiția ca un Sinod Ecumenic să fie convocat pentru a rezolva problema ereziei iconoclaste.

Tarasie a fost repede hirotonit diacon, apoi preot și în cele din urmă ca episcop. Pe 25 decembrie 784, episcopul Tarasie a fost întronizat ca patriarh al Constantinopolului.

Pe 17 august 786, sinodul a fost convocat în Biserica Sfinților apostoli din Constantinopol pentru a discuta chestiunea iconoclastă. Lucrările au fost însă întrerupte de niște trupe de soldați răzvrătiți care i-au alungat pe participanții la sinod. Abia în anul următor, în septembrie 787 a fost convocat din nou sinodul, de data aceasta la Niceea. La lucrări au luat parte 367 de episcopi.

Patriarhul Tarasie a prezidat lucrările acestui al VII-lea Sinod Ecumenic, cunoscut și sub numele de „al doilea Sinod de la Niceea”. Sinodul a condamnat iconoclasmul și a validat formal practica cinstirii icoanelor. Patriarhul Tarasie a avut o poziție moderată față de foștii iconoclaști, ceea ce i-a atras criticile Sfântului Teodor Studitul și ale sprijinitorilor lui. Cu toate acestea, episcopii care s-au pocăit de iconoclasmul lor au fost reprimiți în Biserică.

Opt ani mai târziu, în ianuarie 795, Tarasie a fost implicat în divorțul lui Constantin al VI-lea de soția lui, Maria din Amnia. Pentru a obține divorțul, împăratul Constantin a calomniat-o pe împărăteasa Maria, soția lui și nepoata Sfântului Filaret cel milostiv, pentru a o putea trimite la mănăstire și a se putea căsători cu o altă femeie, Teodota, cu care era înrudit. Comunitatea monahală a fost scandalizată. Patriarhul Tarasie însuși a refuzat sa recunoască desfacerea căsătoriei împăratului, motiv pentru care a căzut în dizgrație. La scurtă vreme însă, Constantin a fost detronat de mama lui, împărăteasa Irina.

Patriarhul Tarasie a păstorit Biserica vreme de douăzeci și patru de ani. A trăit o viață de nevoință aspră, mulțumindu-se cu puțin. Şi-a cheltuit averile în chip bine plăcut lui Dumnezeu, îngrijindu-se să aducă alinare celor bătrâni, nevoiași, văduvelor și orfanilor. De Sfintele Paști, a slujit el însuși la masa pe care o pregătise pentru săraci.

A rămas patriarh al Constantinopolului și în timpul domniei împărătesei Irina și apoi al împăratului Nichifor I, slujindu-i cu credință și înțelepciune pe toți.

A trecut la Domnul pe 25 februarie 806, la Constantinopol. A fost înmormântat în mănăstirea pe care a ctitorit-o pe malul Bosforului.

Imnografie

Tropar (glasul al 4-lea): Îndreptător credinței și chip blândeților, învățător înfrânării te-a arătat pe tine turmei tale adevărul lucrurilor. Pentru aceasta ai câștigat cu smerenia cele înalte, cu sărăcia cele bogate. Părinte ierarhe Tarasie, roagă pe Hristos Dumnezeu ca să mântuiască sufletele noastre.

Tropar (glasul al 3-lea) [1]: Ca o lumină a Duhului ai strălucit, împodobit cu viață aleasă și îmbrăcat în veșmintele arhieriei. Potolit-ai tulburarea ereziei și stâlp și temelie a Bisericii te-ai făcut, pentru care lăudăm nevoința ta, Sfinte părinte Tarasie.

Condac (glasul al 3-lea): Ca un soare mare, cu strălucirile dogmelor și ale minunilor luminezi totdeauna plinirea lumii, tăinuitorule al celor cerești, prea fericite Tarasie.

Iconografie

[1] *Tropar tradus din limba engleză*

Potrivit Erminiei lui Dionisie din Furna (ed. Sophia, București, 2000, pp. 152, 198, 220), Sfântul ierarh Tarasie se zugrăvește ca un bătrân ierarh de statură potrivită, palid la față, cu nările late, puțin pleșuv, cu sprâncene groase și barba stufoasă, neagră sau sură și ascuțită și chipul vesel.

Se zugrăvește și în icoana Sinodului al VII-lea Ecumenic, alături de împăratul Constantin și împărăteasa Irina, împreună cu trimișii papei Adrian I al Romei și cu ceilalți sfinți părinți care au luat parte la sinod.

Casetă de succesiune: Tarasie al Constantinopolului, patriarh al Constantinopolului - 784-806
Precedat de: Pavel al IV-lea
Urmat de: Nichifor I

Sursa:
https://ro.orthodoxwiki.org/Tarasie_al_Constantinopolului

Icoane

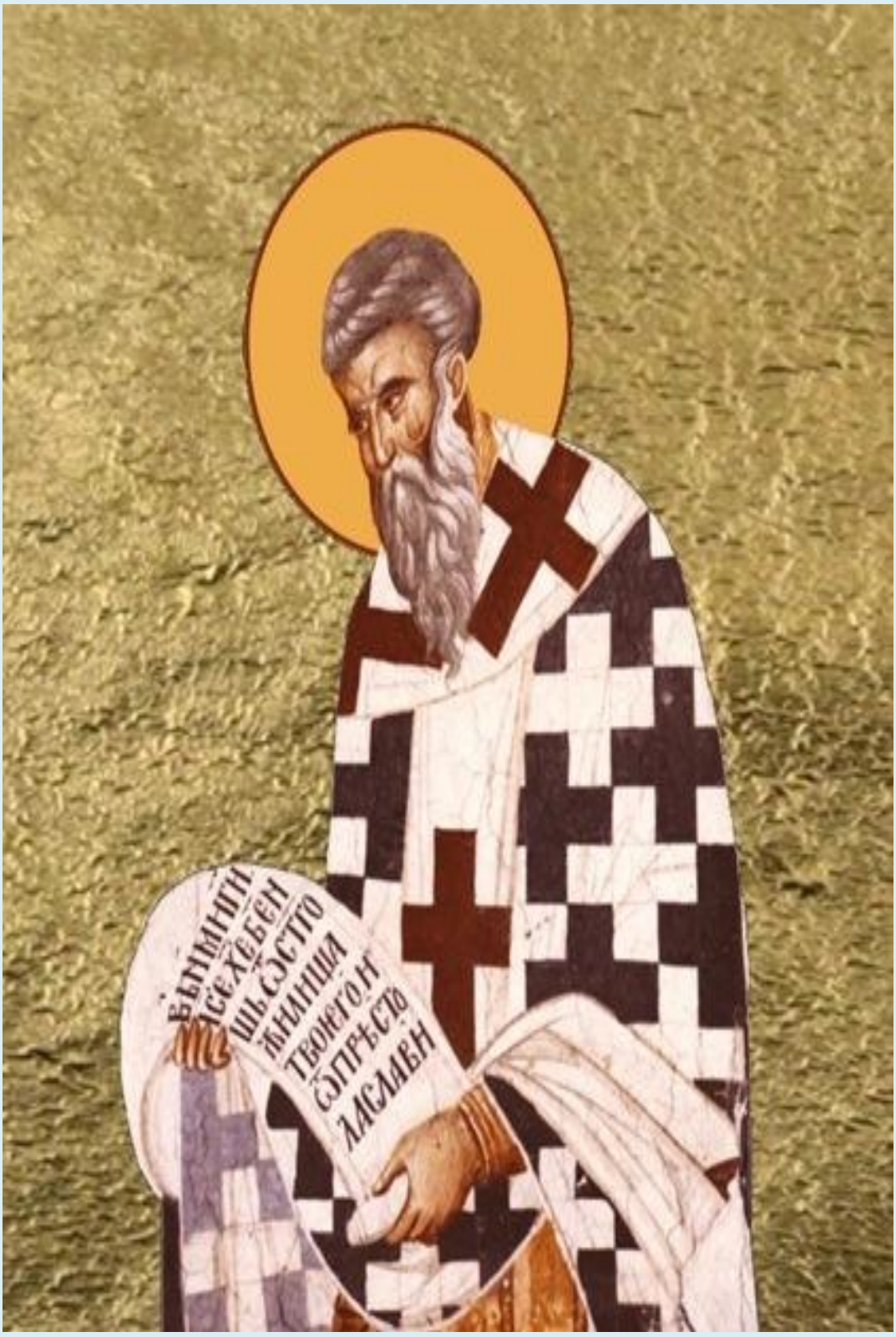

ВЪНМНГН
АСЕ ХЕБЕН
ШЬ ѾСТГО
ЖНАНЦА
ТВОЮГО Н
ѾПРѢСТО
ЛАСЛАВН

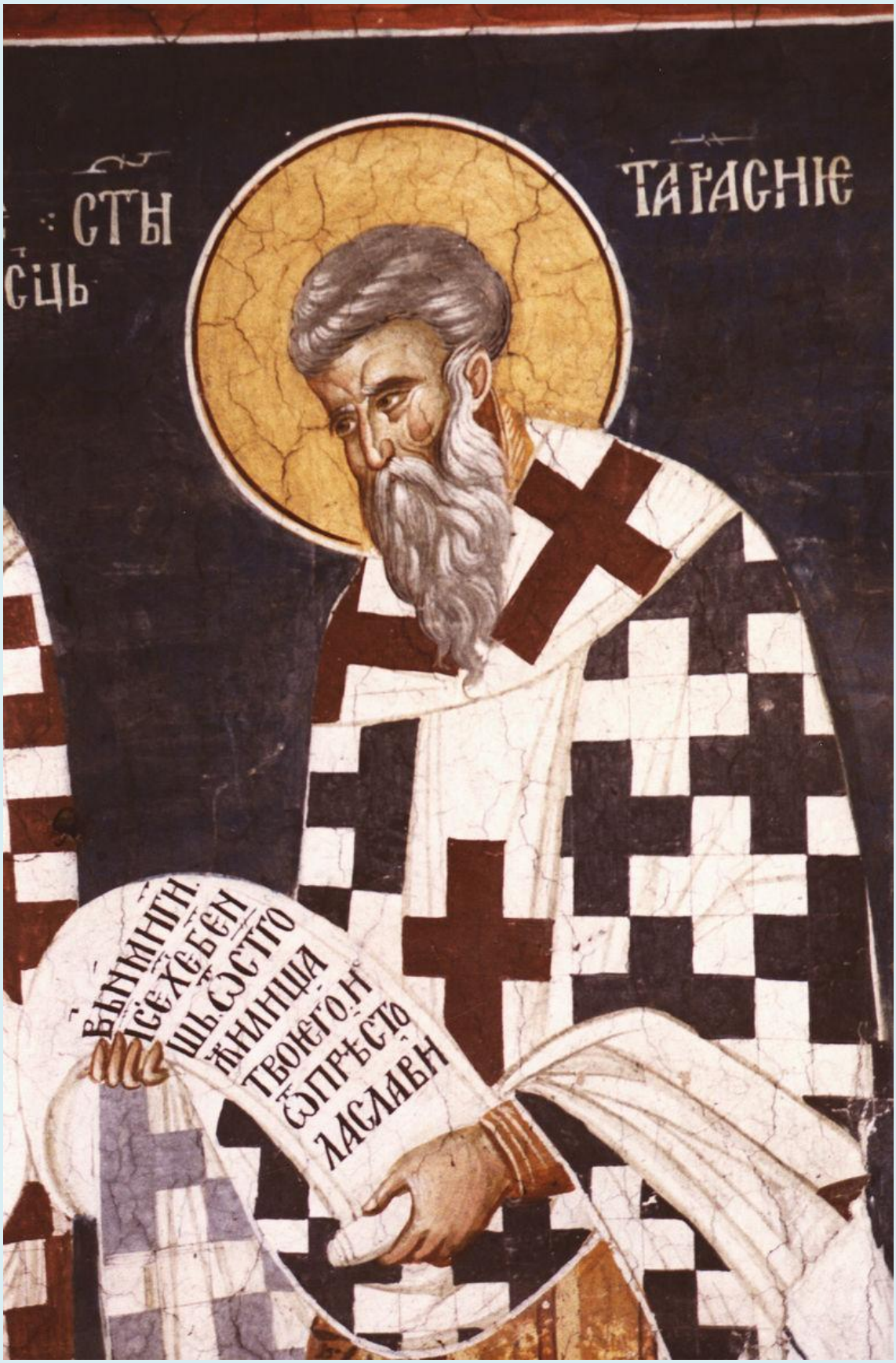
СТЫ
СЦЬ
ТАРАСНІЕ
ВЪНМНГН.
АСЕ ХЕБЕН
ШЬ ѠСТГО
ЖНАНЩА
ТВОЮГО Н
ѠПРѢСТО
ЛАСЛАВН

СТЫ
СЦЬ
ТАРАСНІЕ
ВЪНМНГН
ИСЕХЕБЕН
ШЬ ѠСТГО
ЖНАНЦА
ТВОЕГО Н
ѠПРѢСТО
ЛАСЛАВН

ΤΑΡΑ
CϊΟC.

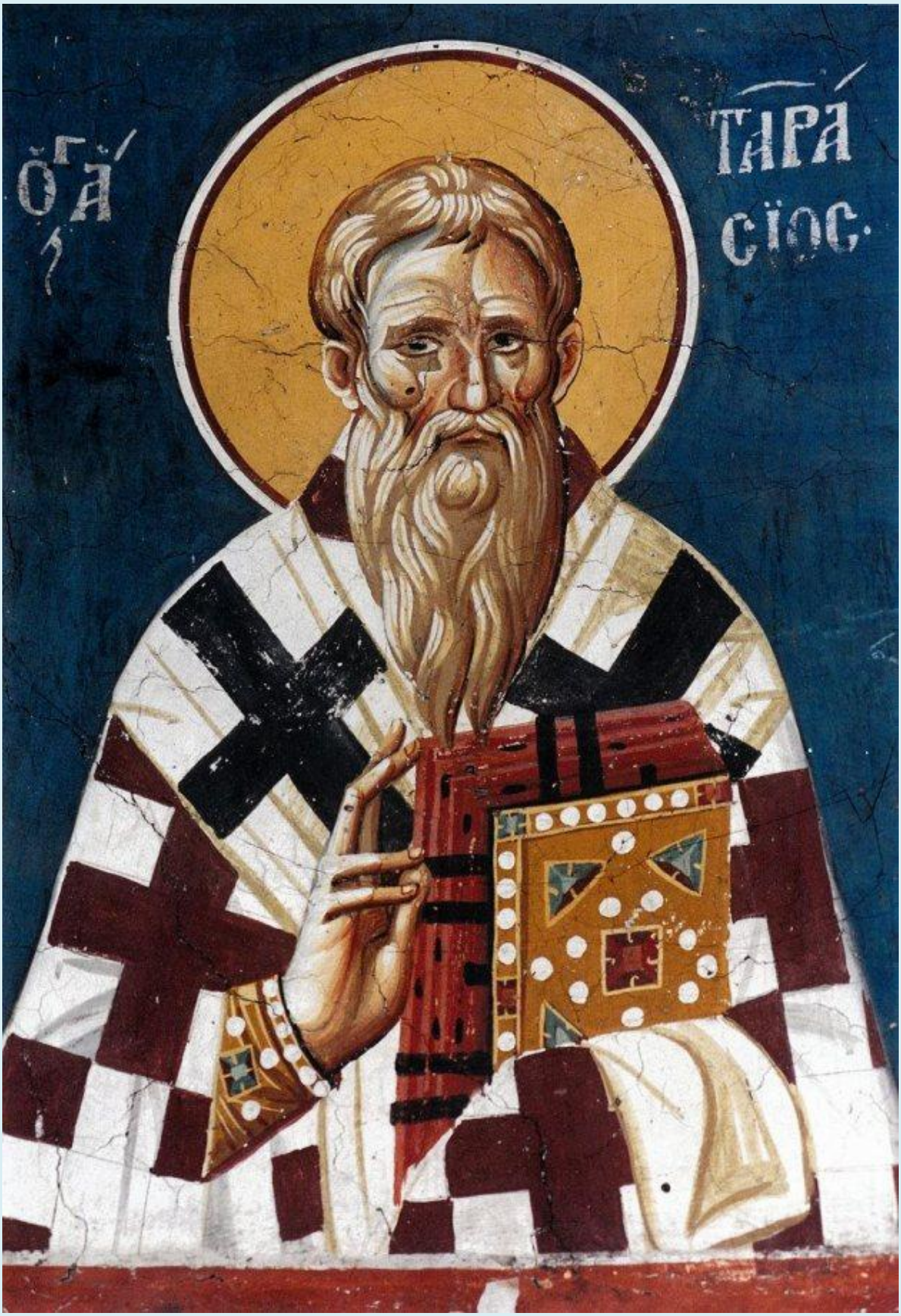
ΤΑΡΑ
CΙΟC.

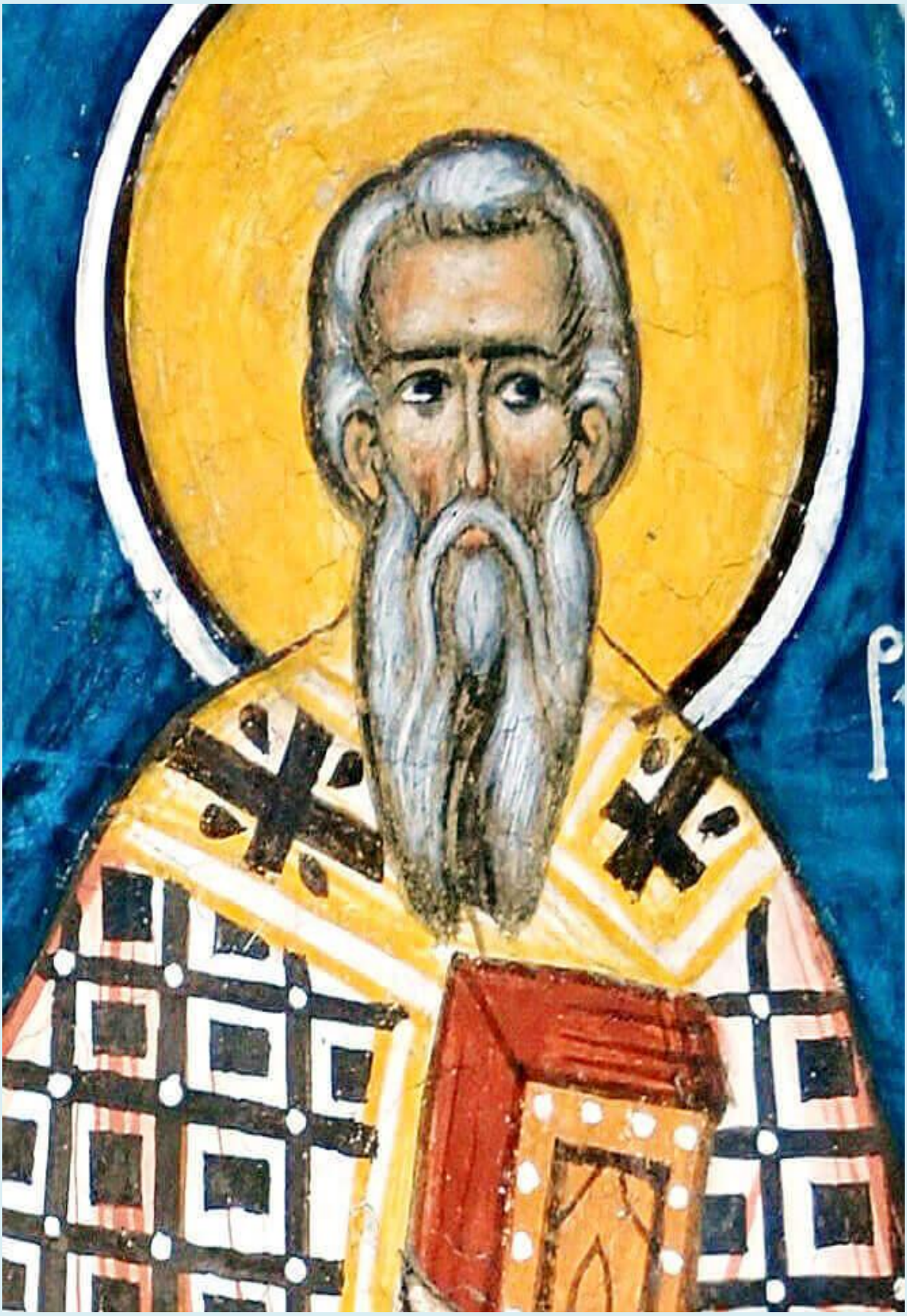

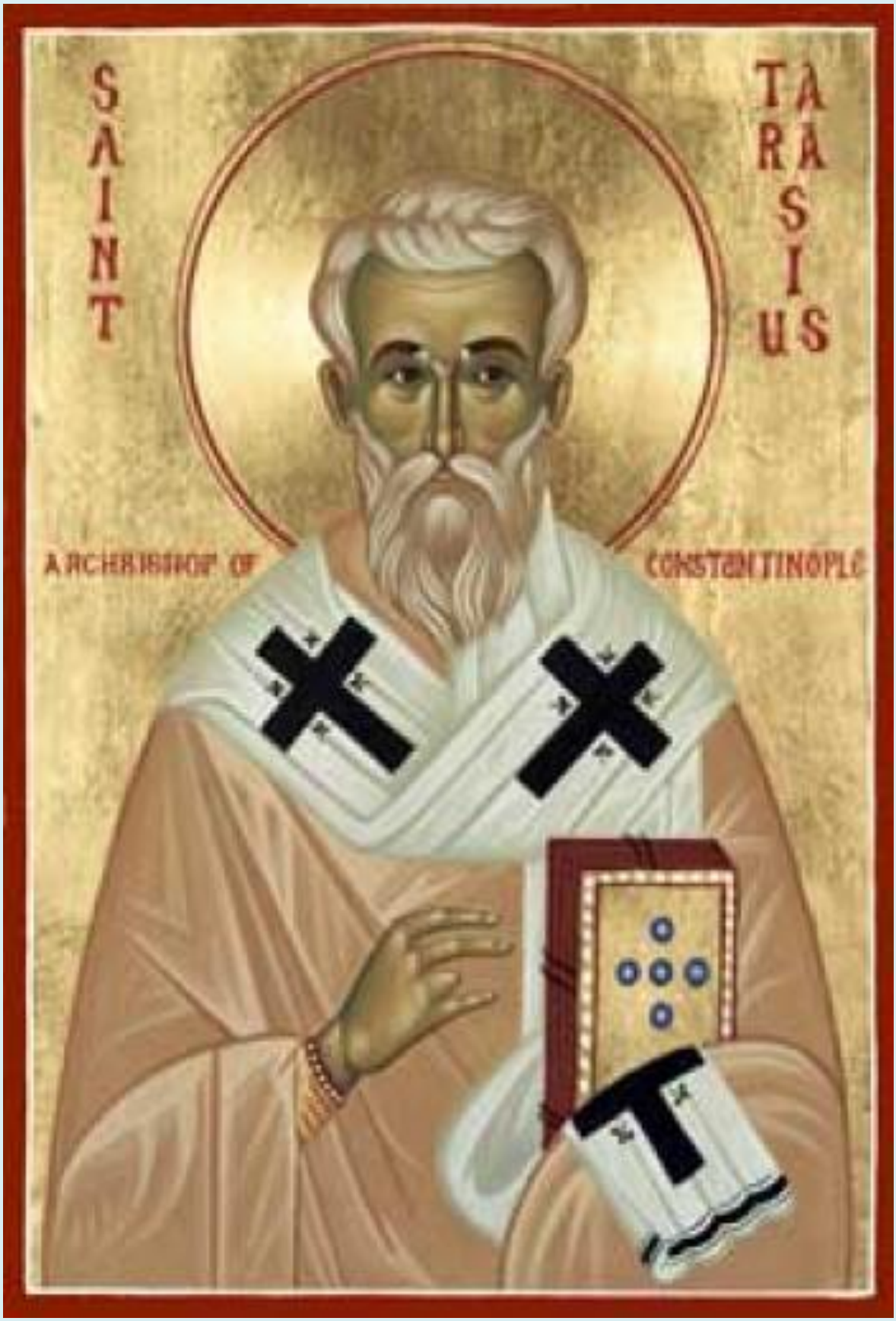
SAINT
TARASIUS
ARCHBISHOP OF
CONSTANTINOPLE

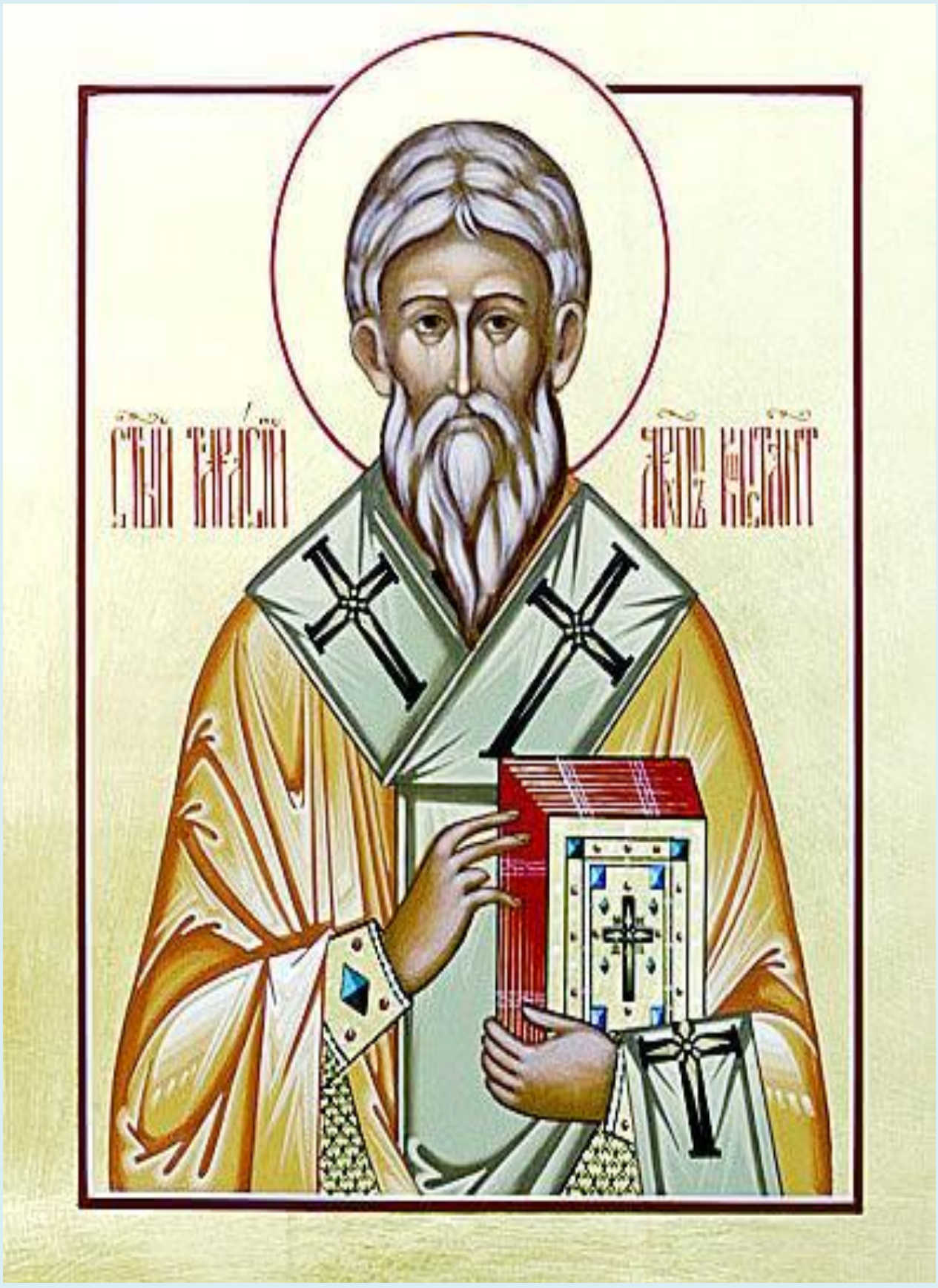
СВЯТИЙ ВАСИЛІЙ
ВЕЛИКИЙ

ОЦ ПАТ
ТАРАСІЙ

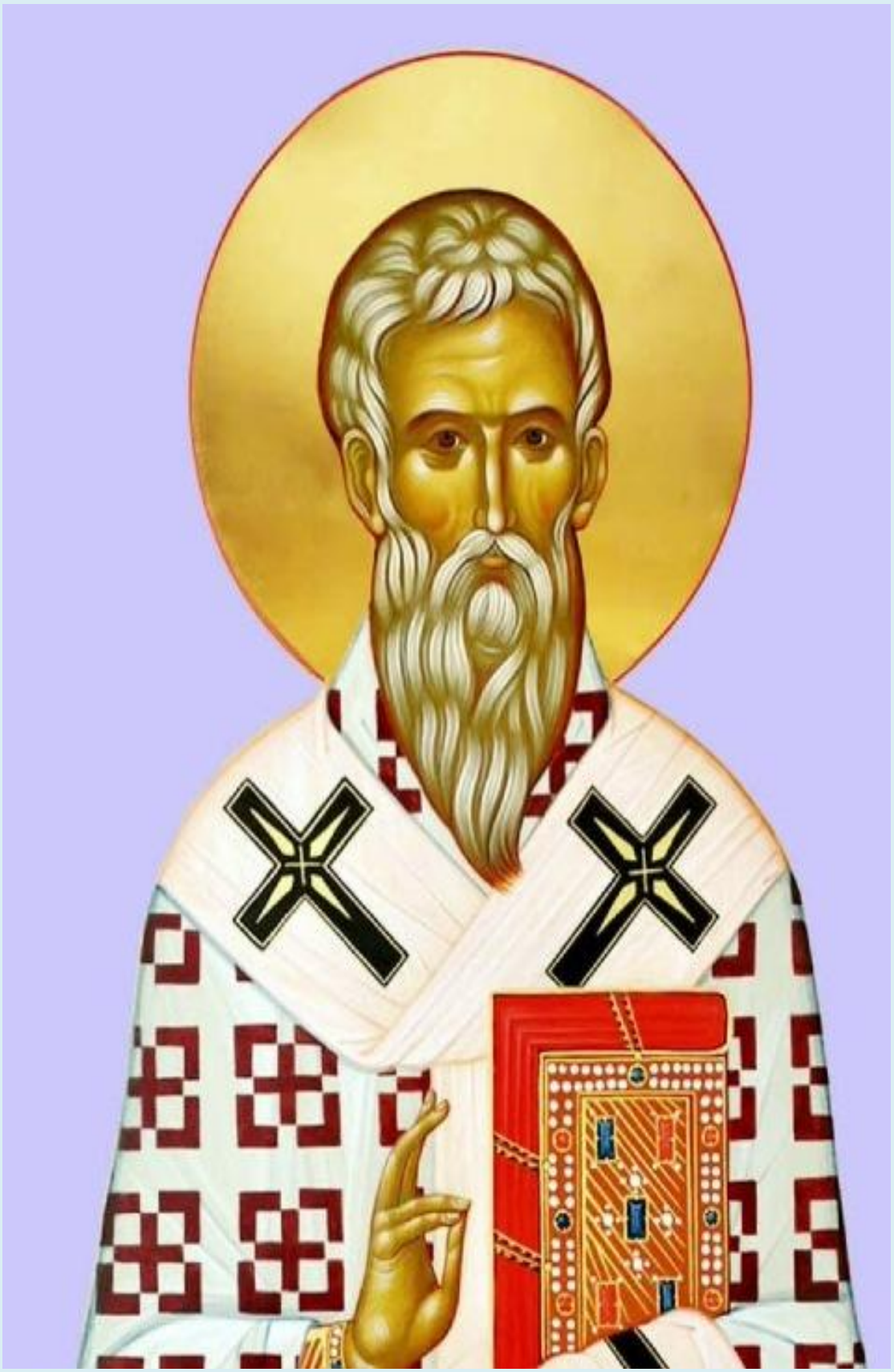

Sf. Ierarh
Tarasie
Patriarhul Constantinopolului
25 februarie

SF. IERARH
TARASIE
PATRIARHUL CONSTANTINOPOLULUI
25 februarie

Ο ΑΓΙΟΣ ΤΑΡΑΣΙΟΣ
Ο ΑΓΙΟΣ ΤΑΡΑΣΙΟΣ ΚΩΝ)ΠΟΛΕΩΣ 25 ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ

Ο ΑΓΙΟΣ ΤΑΡΑΣΙΟΣ

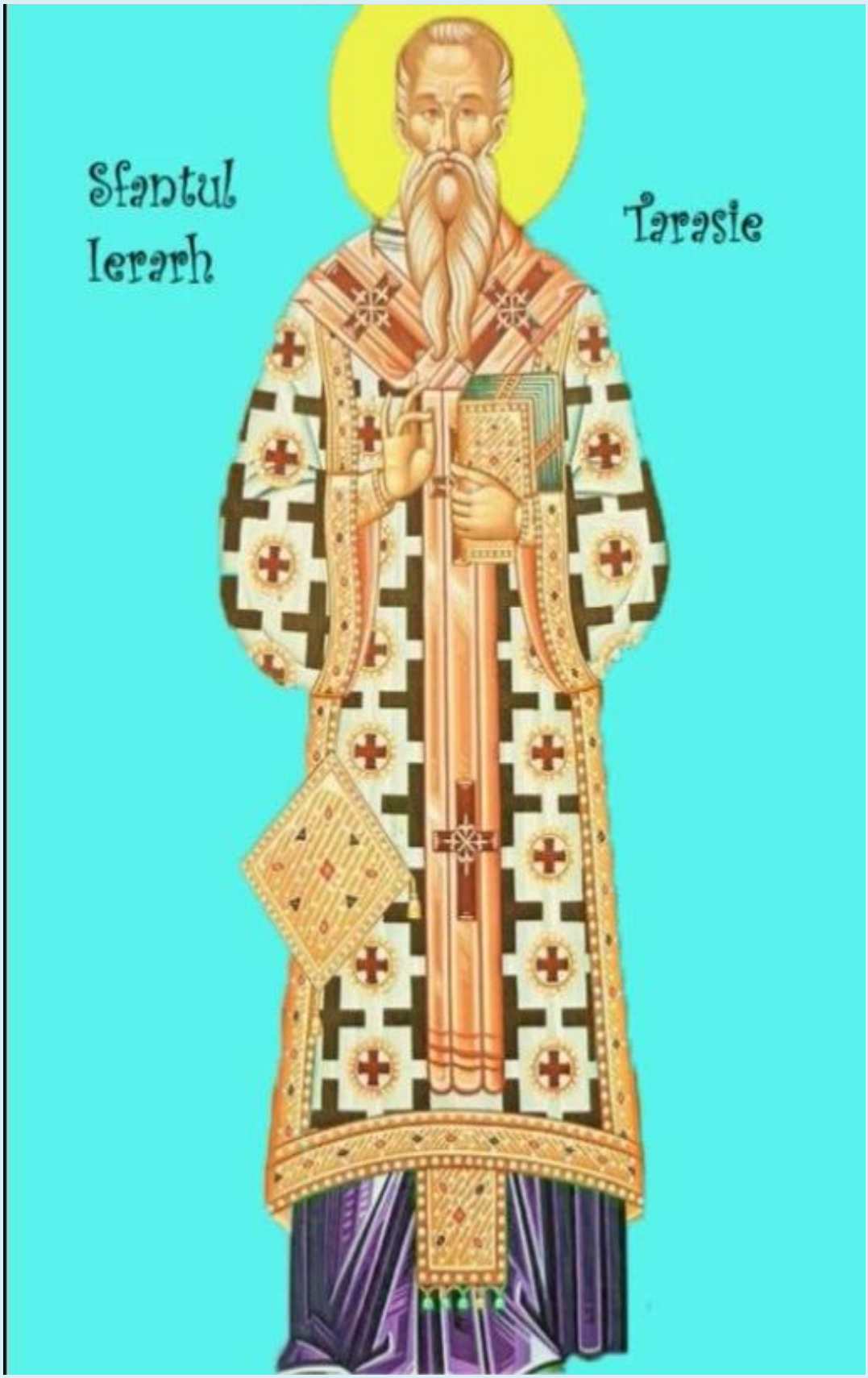
Sfantul
Ierarh
Tarasie

DOXOLOGIA.ro
Sf. Ier. Tarasie

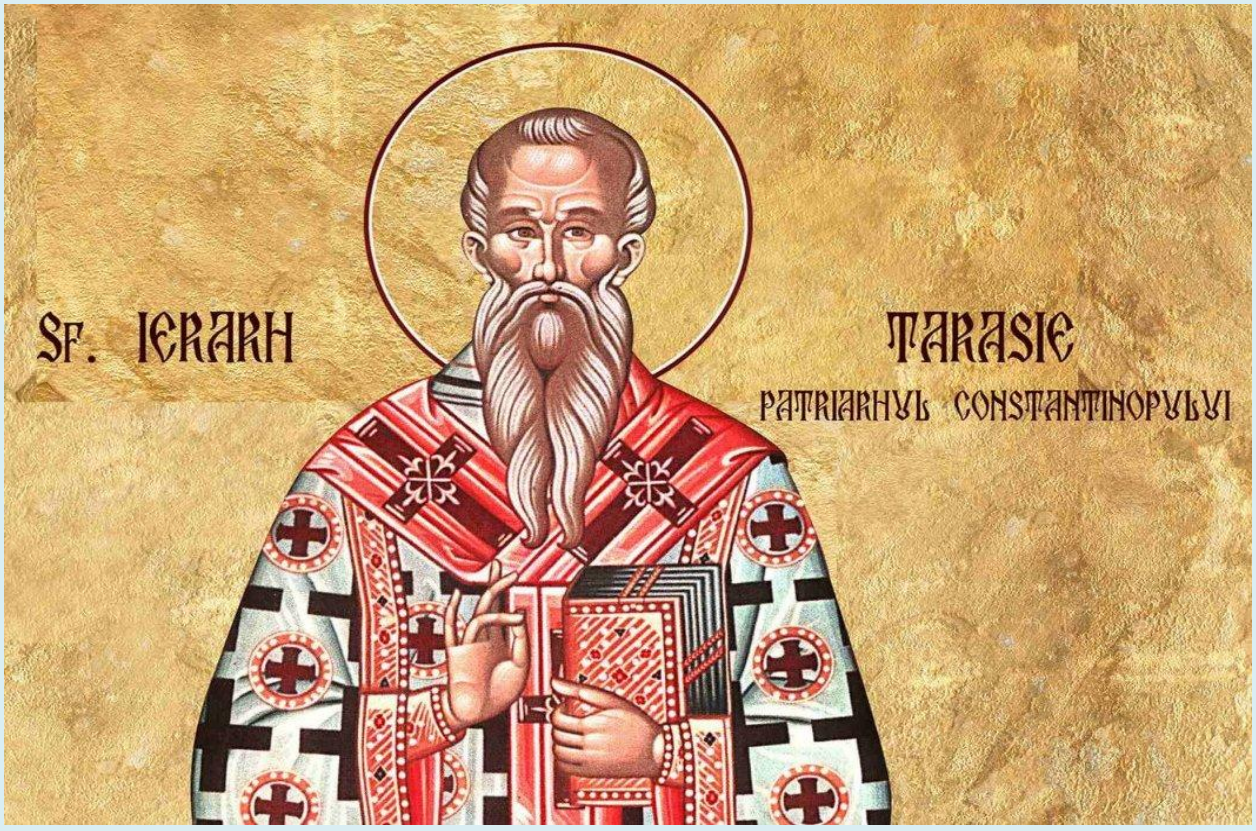
Sf. Ierarh
Tarasie
patriarhul Constantinopolului

Sfântul
Ierarh
Tarasie

Patriarhul
Constantinopolului

Troparul Sfântului Ierarh Tarasie, Patriarhul Constantinopolului - 25 Februarie - Glasul 4

Îndreptător credinței și chip blândețelor, învățător înfrânării te-a arătat pe tine, turmei tale, adevărul lucrurilor. Pentru aceasta ai dobândit cu smerenia cele înalte și cu sărăcia cele bogate; Părinte Ierarhe Tarasie, roagă pe Hristos Dumnezeu să mântuiască sufletele noastre.

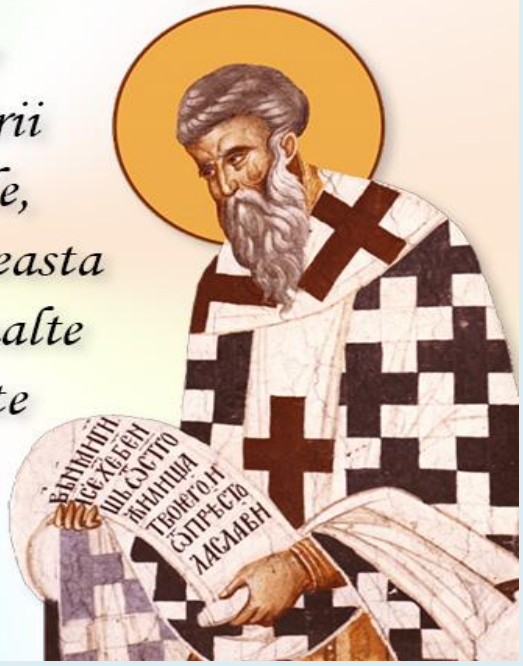

Bucură-te, Sfinte ierarhe Tarasie!